XVIII. évfolyam 12. szám. Ára: 1 forint 1962. március 22.

Pusztai Pál rajza

— Miért nem csókol meg, Mancika? Hiszen már bemutatkoztam...

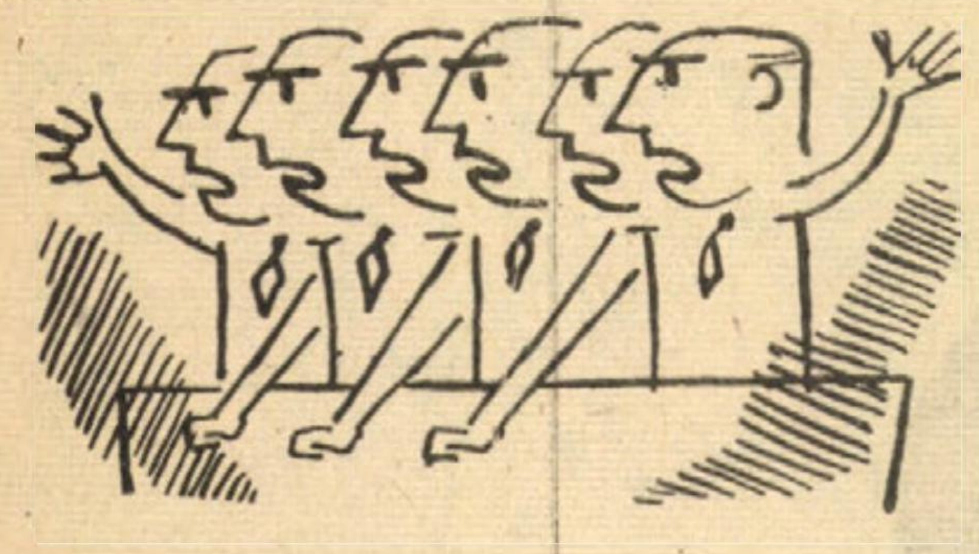
UNIVERZÁLIS LÁNGÉSZ

Akadnak, akik sóhajtoznak, hogy az igazi, sokoldalú zsenik kora lejárt. Szerintük a tudományok szerteágazása, bonyolultsága lehetetlenné teszi az univerzális, mindenben járatos lángelme feltűnését.

A kétkedőknek, sápítozóknak csak egyet üzenhetek: úgy látszik, nem ismerik Pozdor Eleket.

Mint újságírót, sokfelé vet a sors. Egy alkalommal részt vettem a Szepesi Virsligyár értekezletén. Itt tűnt fel először Pozdor Elek. Mint a vállalat igazgatója, összegezte a tanulságokat: — Nagyjából elégedettek lehetünk eredményeinkkel — mondotta. — De akadnak még hiányosságok. A munkafegyelem és a minőség terén mutatkozó hibákat nem tudtuk még teljesen felszámolni. Ha ezeket a bajokat sikerül kiküszöbölnünk, úgy joggal mondhatjuk: bizton haladunk a siker felé.

Úgy látszik, Pozdor fején találta a szöget, mert sorra álltak fel az érdekeltek,

és beismerték, hogy az igazgató bírálata nagyon is találó, és minden erejükkel azon lesznek, hogy megoldják a problémákat.

Bevallom, akkor még csupán arra gondoltam, hogy ez a Pozdor, úgy látszik, kitűnő szakember, aki mögött egy dolgos, szepesi virsli gyártásával eltöltött élet áll, és ezért mozog olyan otthonosan a szepesi virsligyártás útvesztői között.

Nézetemet csakhamar kénytelen voltam módosítani. Néhány hónap múlva ugyanis részt vettem a Különleges Fémárugyár értekezletén. Az igazgató — Pozdor Elek volt. Így természetesen ő összegezte a megbeszélés tanulságait: — Nagyjából elégedettek lehetünk eredményeinkkel. De akadnak még hiányosságok. A munkafegyelem és a minőség terén mutatkozó hibákat nem tudtuk még teljesen felszámolni. Ha ezeket a bajokat is sikerül kiküszöbölnünk, úgy joggal mondhatjuk: bizton haladunk a siker felé.

Úgy látszik, Pozdor fején találta a szöget, mert sorra álltak fel az érdekeltek, és beismerték, hogy az igazgató bírálata nagyon is találó, és minden erejükkel azon lesznek, hogy megoldják a problémákat.

Ekkor kezdett felderengeni bennem az igazság: Pozdor több mint egyszerű szakember. Mert lám, nemcsak a Szepesi Virsligyárban tapintott rá a hibákra, de a Különleges Fémárugyárban is azonnal rálelt a bajok gyökerére.

Alig fél év múlva újra összesodort a sors Pozdorral. Ez alkalommal az Énekes Esztrád Műsorokat Rendező Vállalat szakmai megbeszélésén. Mint igazgató, ő összegezte a tanulságokat: — Nagyjából elégedettek lehetünk eredményeinkkel. De akadnak még hiányosságok. A munkafegyelem és a minőség terén mutatkozó hibákat nem tudtuk még teljesen felszámolni. Ha ezeket a bajokat is sikerül kiküszöbölni, úgy joggal mondhatjuk: bizton haladunk a siker felé.

Hát nem megint ráhibázott ez az ördöngös Pozdor az igazságra! Sorra álltak fel az érdekeltek, és beismerték, hogy az igazgató bírálata nagyon is helytálló, és igyekeznek kiküszöbölni a bajokat.

Hisz ez az ember lángész! Univerzális zseni! — gyúlt ki agyamban a felismerés. Tévedhetetlenül, csalhatatlanul ért mindenhez. Pozdor Elek, Goethe és Leonardo da Vinci méltó társa. Olyan ember, amilyen jó, ha egy akad egy században!

Hosszú ideig nem találkoztam vele. A napokban egy vállalatnál jártam. Hát kit pillantok meg az egyik íróasztal mellett? Magát Pozdort. — Most itt dolgozik Pozdor Elek? — kérdem tisztelettel fűtött halk hangon a kísérőmtől.

— Itt — legyint. — Valahonnan lebukott, és a nyakunkba sózták. Ez már a hatodik helye, de úgy látszik, mi is hasztalanul próbálkozunk vele.

Hiába, univerzális lángész nem való beosztottnak...

Kertész Magda

SZENZÁCIÓS PLAKÁTOK

Védeni kell azt is, kinek
Erős még az idege,
Nehogy egy megrázkódtatás
Változásnak kitegye.

Vigyázzon, ki szembekerül
Pár legújabb plakáttal,
Hol a szerző képzelete
Nem is nyargal, de szárnyal.

Mit hirdetnek e plakátok,
Épp hogy égre nem kiált:
Ing- és zokni-szépségversenyt
És, jaj, nadrág-fesztivált!

K. Tóth Lenke

MINDENFÉLE

Ne aggódj, ne idegeskedj, ne izgasd fel magadat, s akkor száz évig fogsz élni. De ne tégy nekem szemrehányást, ha unatkozol.

*

Költő szaktárs, tragikus alaphangú verseket akarsz írni? Rontsd el a gyomrodat!

*

Ha a csillagász világot akar látni, ki sem mozdul az obszervatóriumból.

*

Szép az, ami a rosszízlésű embereknek nem tetszik.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

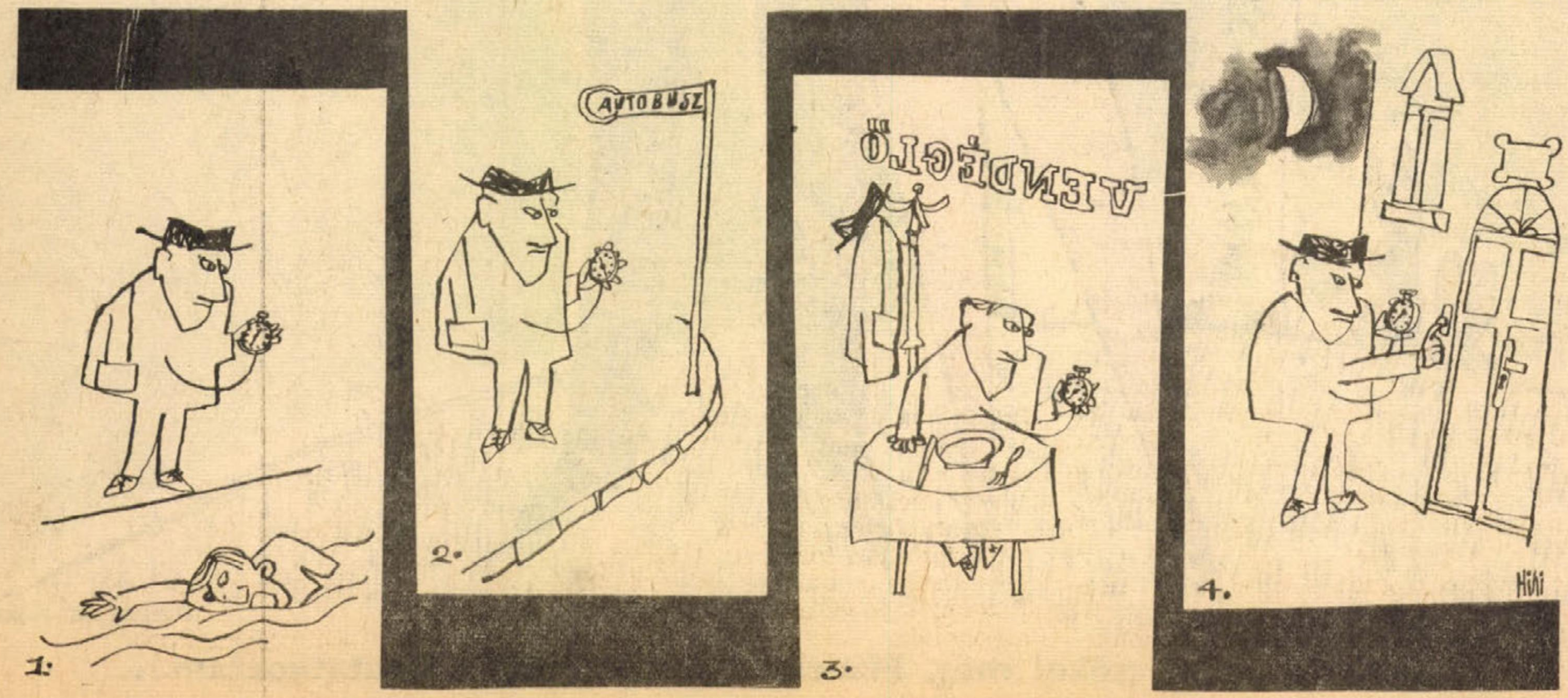
Homolya így szól néhány hetes fiatal feleségéhez:

— Pintyőkém, csak arra kérlek, ha egyszer egy más férfit jobban fogsz szeretni, mint engem, akkor mondd meg nekem még mielőtt megcsalnál!

— Jesszusom! — sikolt fel az asszonyka. — Most szólsz?...

Az időmérő egy napja

Hegedűs István rajza

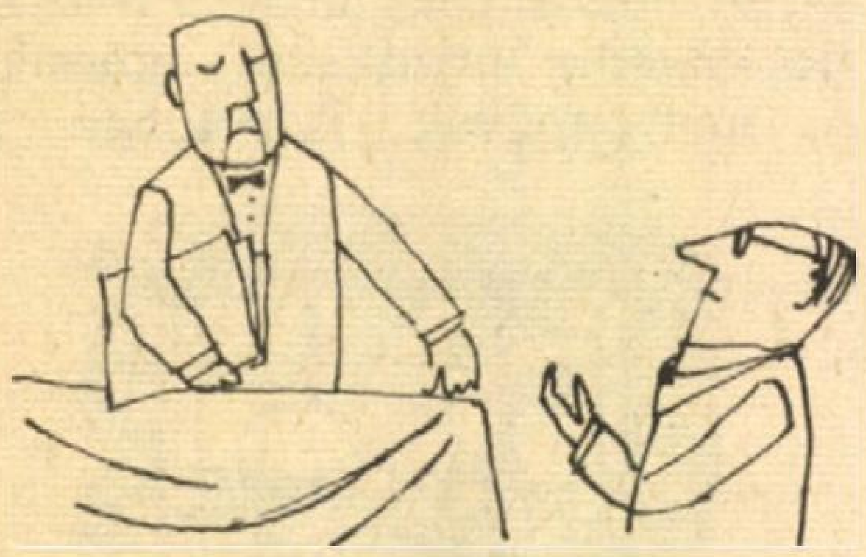

NYUGATI TÖRTÉNETEK

A miniszterelnök beszéde

Debré francia miniszterelnök nagyobb beszédet mondott egy nyilvános gyűlésen. Amikor befejezte a szónoklatot, a felolvasott beszéd szövegét átnyújtotta a mellette álló sajtófőnöknek. Egy újságíró odarohant, és elkérte.

— Szó szerint akarom közölni a lapomban — mondotta.

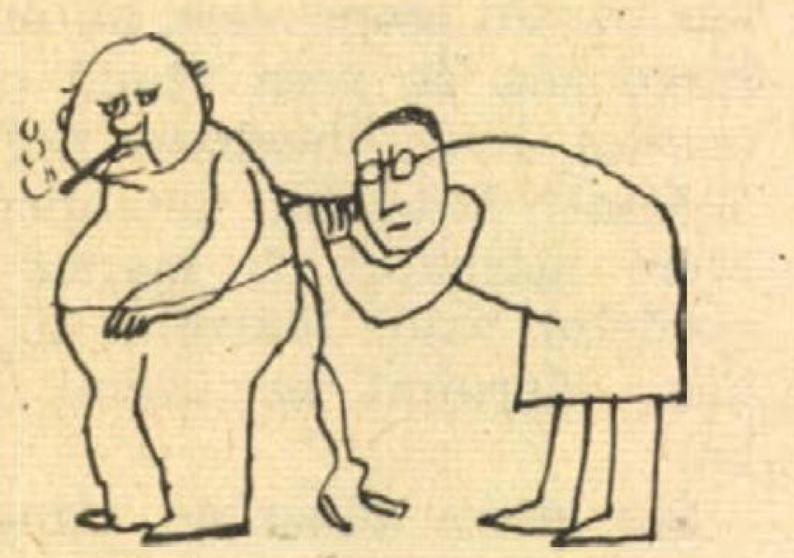
A sajtófőnök felvette leghivatalosabb ábrázatát, és így szólt:

— Írott példányunk nincs. Mint a kommünikéből majd olvashatja, a miniszterelnök úr rögtönzött beszédet mondott.

Az „örökifjú"

Churchill volt angol miniszterelnök viselte sokáig ezt az értékes titulust. De az örökifjúság nála is vége szakadt. Akik az utóbbi időben látták, egyhangúan arról tanúskodnak, hogy Churchill legendás kondíciója nagyon leromlott. Alig tud járni, tekintete tétova, híres étvágya már a múlté.

Régi háziorvosát sokat gyötri panaszaival. Az öreg doktor megunta a

szemrehányásokat, és kikelt magából:

— Hiába zsörtölődik velem — emelte fel a hangját. Maga már nem lesz fiatalabb!

Mire Churchill mélabúsan válaszolt:

— Nem is akarok, doktor! Szeretnék még egy kicsit öregebb lenni.

Kegyelet

A francia Riviéra egyik divatos bárjában minden este megjelent egy jól öltözött középkorú férfi. A pult mellé ült, és mindig két dupla konyakot rendelt. Egyszerre. Előbb az egyiket itta meg, aztán a másikat hajtotta fel, majd megismételte a rendelést. A bárpincért furdalta a kíváncsiság, és egyszer megkérdezte a különös vendéget.

— Ne haragudjon, uram, miért rendel egyszerre mindig két duplát, illetve miért iszik mindig két pohárból?

Mélyet sóhajtott a furcsa fogyasztó, és így válaszolt:

— Van egy nagyon-nagyon jó barátom és ivóbajtársam. A sors messze vitte tőlem. Két pohárral rendelek, mert úgy érzem, hogy ilyenkor ismét együtt vagyunk. Gondolatban vele koccintok.

Teltek, múltak a napok. A kétkonyakos vendég egy este letelepszik, és egy dupla konyakot kér. Csodálkozva kérdi a pincér:

— Ne hozzak kettőt?

— Nem. Csak egyet kérek.

A pincér fejcsóválva teljesítette a

rendelést, a vendég kiitta az italt, majd még egyet rendelt.

— Ismét csak egyet? — kérdezte a pincér.

— Egyetlenegyet.

— Mi történt, uram?

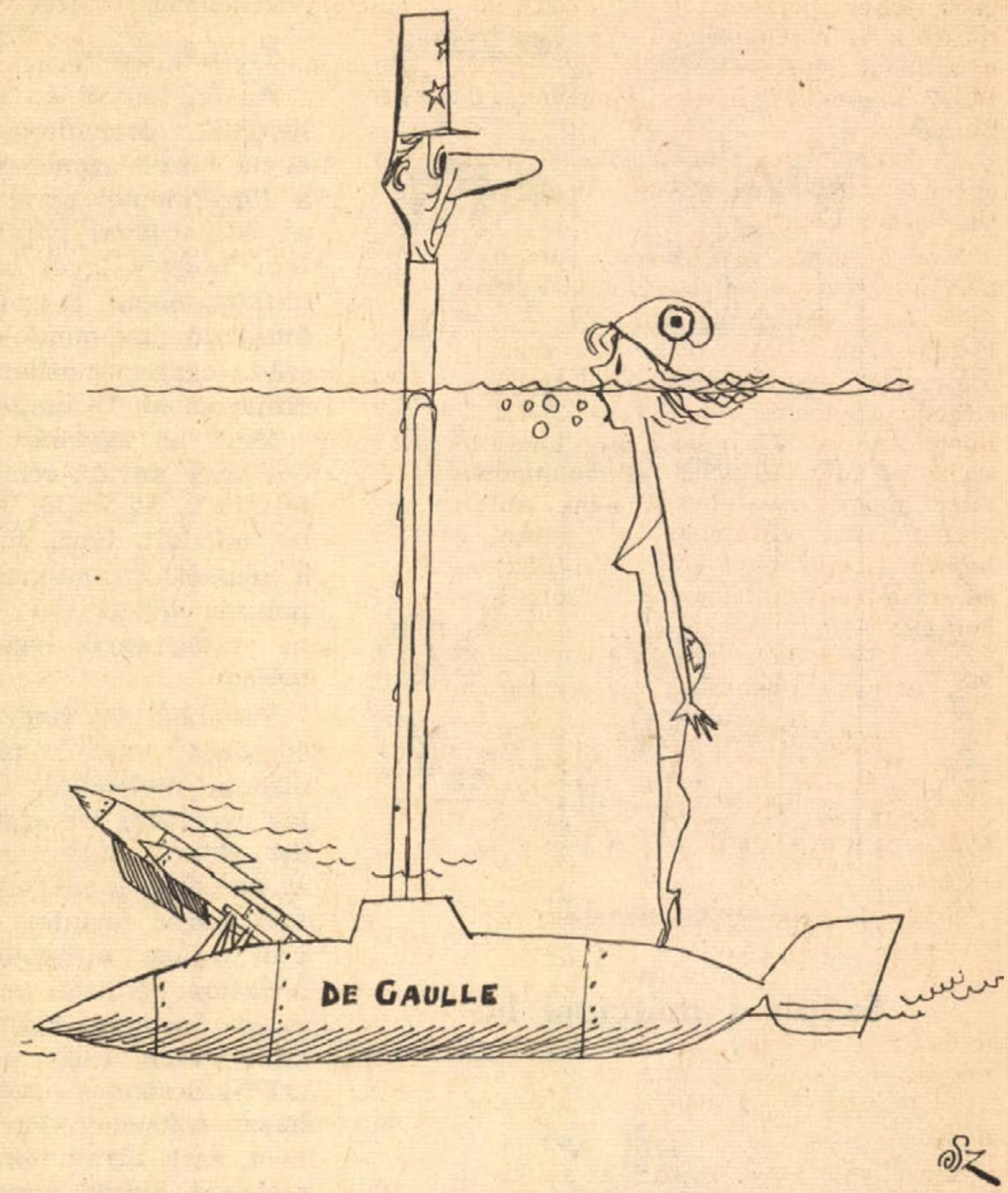
Rezignáltan hangzott a válasz:

— Csak a barátomnak rendelek. Engem, sajnos, az orvos eltiltott az alkoholtól.

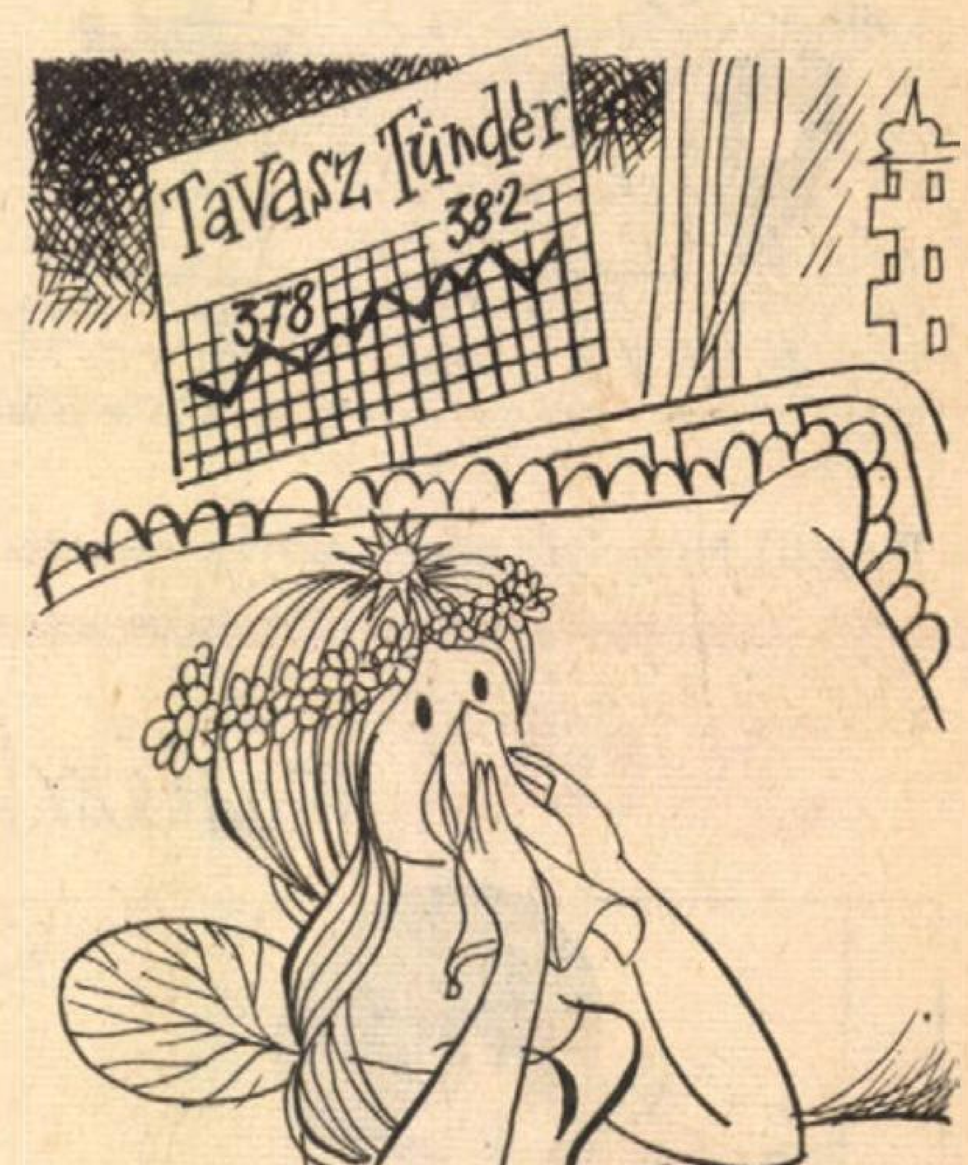
Stella Adorján

Atomtengeralattjárót épít Franciaország

Szűr-Szabó József rajza

Miért késik a tavasz?

Hírmagyarázatunk

Szférák zenéje

Pusztai Pál rajza

Szépít a márciusi hó

Toncz Tibor rajza

– Figyeli! Némelyik nőnek milyen szerencséje van!

LEVÉL a fiúi szeretetről

Tisztelt Uram!

Az ön létéről én csak abból a levélből értesültem, amelyben egyik közeli szomszédja hívta fel a figyelmemet arra, ahogyan ön az édesapjával bánik. Nem állítom, hogy a levél bármilyen vonatkozásában is hízelgő lenne önre, de úgy gondolom, a szomszéd egyben-másban mégiscsak eltúlozza az ön magatartását.

Mert az ugyebár, hogy szülei önt nagy anyagi erőfeszítéssel taníttatták, az szülői kötelességükből adódott. Igaz, ön is megtette a magáét: szorgalmasan tanult, s nemrég lépett elő irodavezetővé az ország egyik legnagyobb üzemében.

Továbbá az, hogy elözvegyült édesapját magukhoz hívták, és otthont nyújtottak neki, az meleg gyermeki szeretetről tanúskodik. Nem mondom, ezzel szemben az édesapja is megtette a magáét: hetvenezer forintért eladta elárvult falusi otthonát, és mikor önökhöz költözött a városba, az egész összeget hiánytalanul átadta önnek, hogy plusz egy kis OTP-kölcsönnel szép verandás házat építsenek. Persze nem nagyot, csak olyan takaros kis kétszobását, nyitott verandával. Szép lélekre vall, hogy így együtt tudja ön tartani a családot! Azóta már az egyik szobában ön lakik a feleségével, a másikban meg a hat éves kis unoka, a Jancsika, de jutott hely a kedves papának is. Ön ugyanis előrelátó gondossággal pincehelyiséget is építtetett a nyitott veranda alá, ahol jól meg volna az öreg, csak éppen nagyot kell nyújtóznia, amíg kiláthat a pinceablakon a hatszáz négyszögöles kertre. Mert majd elfelejtettem, azt is az ön javára kell írni, hogy szépen ápolt kerttel, friss pázsittal, gyümölcsfákkal és virágágyakkal gondoskodik ön a kellően ózondús levegőről. Ne hiányozzék semmi a papának!

Külön elismerésre méltó az a törekvése, amellyel azt kívánja elérni, hogy Jancsi fiából éppen olyan derék, apját tisztelő fiú váljék, amikor majd felnövekszik, mint amilyen ön is. Ezért járult hozzá, hogy kedves felesége ne engedje érintkezni Jancsikát a nagypapával, mivelhogy az

olyan primitív ember, mint a papa, nem lehet jó hatással a serdülő gyermekre. Szó szerint így mondta az ön kedves felesége, pedig neki hinni lehet, mert éppen pedagógiából szerzett képesítő-oklevelet.

Csak még egy másik szép cselekedetét szeretném szóvátenni, aztán melegen elbúcsúzom öntől. Levélíró szomszédjával ellentétben én megdicsérem önt, amiért kétnaponként, sajátkezűleg üzemi kosztot visz a papának, és lenyújtja a pinceablakon. Nincstelen parasztember most már a papa, nyugdíja sincs, nem illetékes rá; mi lenne vele, ha ön nem fáradozna és nem vinné neki a kosztot ilyen megható fiúi odaadással? Mármint kétnaponként! Mert másnapra is marad abból ebédelni való! Mármint a papának. Mármint az üzemi kosztból...

Szerintem túlzottan elfogult a szomszéd. Mert mi is lenne a papából, ön nélkül, tisztelt Uram!

Földes György

Jucika kertészkedik

Pusztai Pál rajza

NEM MIND ARANY

Hosszú, acélszürke kocsiból szálltak ki négyen és egyenesen a cukrászdába tartottak. Az asszony a kiszolgáló asztalhoz lépett és rámutatott néhány süteményre. Blokkot kapott, a pénztárnál kifizette, aztán körülnézett; a férfi, a kislány és a fiú már helyet foglaltak. Az asszony is odament, levette a bundáját, a székre helyezte, a férfi a rövid szürke felöltőjét hanyagul a szomszéd asztaltól húzott székre dobta, a gyerekek egy harmadik székre rakták a sapkát, kabátot és fényképezőgépet. A ruhatárosnő éppen a következő asztalhoz települtektől ragadja el a kabátokat, lohol ki, és vissza, és már nyúl a bundáért, amikor az asszony mosolyogva megszólal: — Wir bleiben nicht... Nem maradunk. A ruhatárosnőt először látom mosolyogni — Jaja — mondja mentegetődzve, többet nem tud németül, egy pillanatra leolvad róla a mindenre elszánt hivatástudat; csupa méz és kellem, hajlongva távozik, csaknem orra esik. Most a kiszolgáló jön. Az asszony odaadja a blokkot és mond valamit, a kiszolgáló hosszú orral hallgatja, a szomszéd asztaltól magyaráznak: —. Németek, biztosan azt hitték, előre kell blokkot váltani. A kiszolgáló elmegy a blokkal. A férfi aranyozott fehér dobozból üvegszopókájú, cigaretta vékonyságú szivart vesz elő, rágyújt. Angol gyártmány, tíz forint egy darab, az asszony kövekkel kirakott, összehajtható teknőc fésűvel igazítja a haját. Jön a kiszolgáló, három tortaszeletet, és egy feketét tesz eléjük — ez volt a blokkon. Nincs elragadtatva, de hát mit szóljon, idegenek, nem tudhatják, hogy ülve mindez drágább. Az asszony és a két gyerek tortát esznek, a férfi kortyol a feketéből, leteszi a csészét, az asszony felkapja és megissza. Aztán csevegnek.

Szombat délután van, minden asztalnál ülnek, néhány várakozó nézi a ruhákkal megrakott székeket, de senki nem közeledik feléjük — idegenek. Másfél óra múlva hirtelen felemelkednek; a fogyasztást a pénztárnál előre kifizették, borravaló nincs, a férfi előre megy, beül a hosszú acélszürke kocsiba, az asszony melléje, a két gyerek hátra. A járókelők közül néhányan a kocsi után bámulnak.

Az asztal csak percekig marad üres, a kiszolgáló fejét vakarva leszedi az edényeket — erre ráfizetett. De hát idegenek, nem tudhatják.

Ám én tudom.

A harmadik belvárosi helyen látom tőlük ugyanezt.

Kőműves Imre

Beszélgetés New Yorkban

Erdei Sándor rajza

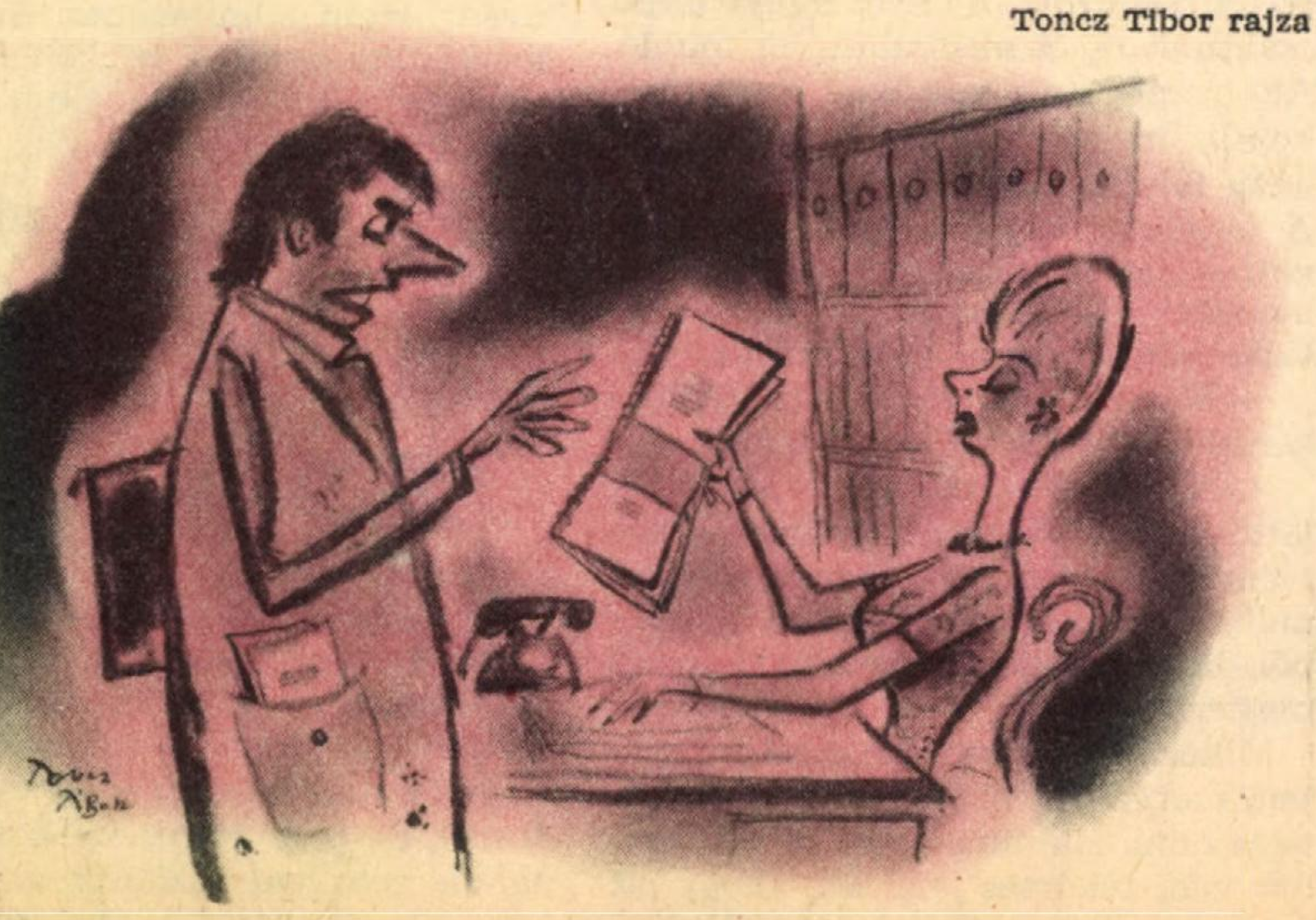

– Képzelje, Mr. Smith, azt mondja az orvosom, hogy ha sokáig akarok élni, szokjam le a dohányzásról!

– Nekem meg azt mondta, hogy ha sokáig akarok élni, szokjam le a fegyvergyártásról...

Visszaadott kézirat

Toncz Tibor rajza

– Annyi baj legyen! Viszem a televízióhoz!

Gyermektörténet – televízióval

(Bírálat helyett)

Háromnegyed hat esztendős Kati lányom meglehetősen későnfekvő és korának megfelelő romlatlan lelkével, bizalommal tekint a televízió műsorai elé. A műsorok iránti szeretete már nem egy sajnálatos konfliktushoz vezetett, különösen a késői időpontban, s a nem fiataloknak való műsorszámok alkalmával.

Egy este arra lettem figyelmes, hogy Kati óvatosan, éppen csak résnyit nyitva az ajtón, négykézláb mászik be a szobába – hogy ne vegyem észre –, és mögém lopózva nézi a műsort. Hadi-cselét olyan aranyosan hajtotta végre, hogy „megfőzött", s nem volt szívem kiküldeni a szobából.

Kati, a női lélek finom ösztönével azonnal elraktározta magában a hódításnak ezt az útját, és máskor is ezt az eljárását alkalmazta az esti műsorokon való részvételének biztosítására.

A napokban ismét a televízió előtt ültünk. Ezúttal, szabályos engedéllyel, Kati is a képernyő előtt ült, legálisan. A műsor derekán halk neszre füleltem fel.

Kati lopva, hogy észre ne vegyem, négykézláb mászott ki a *műsor elől* a szobából...

— S —

Egy régimódi úr

Mészáros András rajza

Tanári noteszemből

Javító vizsga

Megvolt a záróünnepély, utána bevonultunk az osztályba és én kiosztottam az évvégi bizonyítványokat. Szluka Feri, elsőosztályos tanuló, latinból megbukott. Lelkére kötöttem, hogy a vakációban szorgalmasan tanuljon, akkor a javító vizsgán átmegy, és járhat velünk tovább.

Mikor végeztem, és a gyerekek elszéledtek, magam is elindultam a Filadelfiába egy csésze kávéra. Az utcán, a gimnázium előtt, bizonyítványával a kezében, ott állt Szluka Feri.

— Hát te — kérdem tőle —, mit csinálsz itt? Mért nem mész haza?

Szluka Feri vállat vont, nem szólt, csak nézett komoran maga elé.

— Nem mersz hazamenni? Csak menj bátran, fiacskám. Mondd meg, hogy majd kijavítod az elégtelent, és jövőre szorgalmasabb leszel.

Megveregettem az arcát, és mentem tovább. Szluka Feri utánam. Mikor a kávéház elé értem, még egyszer odaszóltam neki: — Csak menj szépen haza, nem lesz semmi baj —, és ezzel bementem a kávéházba. Szluka Feri utánam. Elnevettem magam.

— Nem tudod, hogy a rendtartás szerint diáknak tilos kávéházba járni? Mit akarsz itt? Mondtam már, hogy menj haza.

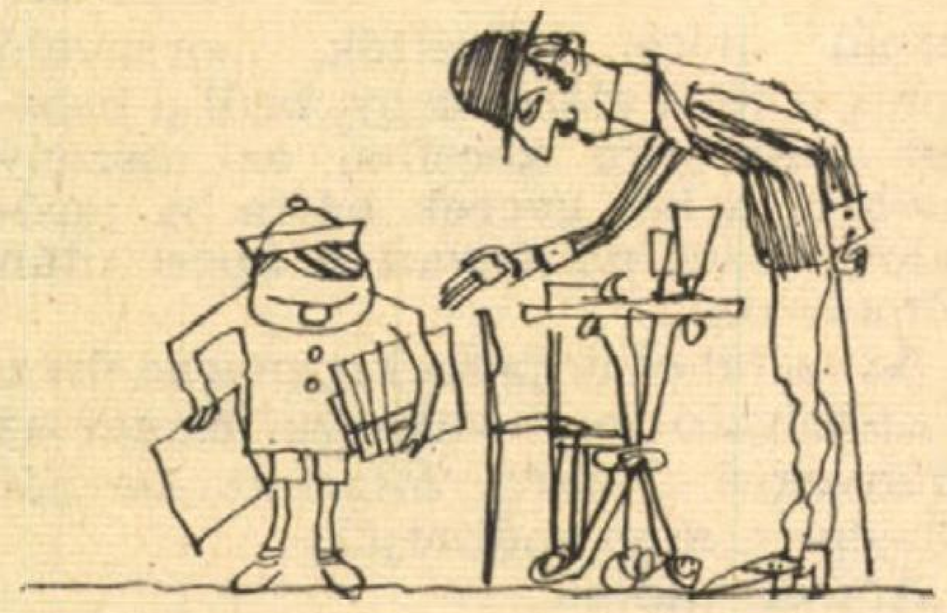
A gyerek azonban csak állt és nem mozdult. Megsajnáltam.

— No jól van, ülj le, igyál meg egy kávét, majd aztán mész haza — mondtam abban a reményben, hogy a kávé majd helyrebillenti lelki egyensúlyát.

Tévedtem. Feri ugyan jóízűen elfogyasztotta a kávét, megevett hozzá két kiflit, de mikor mondtam, hogy no most már indulás, meg sem moccant.

Láttam már, hogy itt nem elég a szép szó, itt mást kell csinálni, ezt a gyereket haza kell kísértetni Orbán bácsival, a pedellussal, másképp ez nem megy haza. Fizettem, és siettem vissza az iskolába. Szluka Feri rendületlenül utánam. De Orbán bácsi nem volt otthon, a minisztériumba küldték, és onnan ki tudja, mikor jön vissza. Vakartam a fejem: mit csinálok ezzel a gyerekkel?

Nem kergethetem el, nem hagyhatom magára, ez a gyerek inkább a Dunának megy, vagy a villamos elé veti magát, már előfordult ilyesmi. Egye fene, hazakísérem magam. Fél a gyerek...

Tudtam Szluka Feri adataiból, hogy valahol Óbudán lakik.

Villamosra szálltunk, a gyerek ott is mindig szorosan mellettem, talán attól félt, hogy leugrom előle a robogó villamosról. A Szépvölgyi útnál szálltunk le, és megindultunk fölfelé. Akkor még nem volt busz vagy taxi, konflis meg nem vállalkozott volna, hogy felvigyen arra a kapaszkodóra. A járdának is hamarosan vége lett, gidres-gödrös utakon, ösvényeken mentünk elszórt házak, kecskék, szőlőskertek és gyümölcsösök közt.

— Mésszе van még a házatok? — kérdeztem nagyot fújva Feritől.

— Az ott ni — mutatott rá egy fölöttünk levő házra, amelyiknek a kéménye erősen füstölt. Persze, kovácsműhely. Tudtam Szluka Feri adataiból, hogy az apja lópatkoló kovácsmester.

Mikor megláttam a mestert, kezdtem megérteni, hogy Feri nem sietett hazajönni. Hatalmas szál kopasz ember volt, félelmes jelenség, ahogy ott egyik kezében a fogót, a másikban a kalapácsot tartotta. Ilyenek lehettek az óriások, akik az Etna gyomrában Zeusz villámait gyártották. Ettől egy pofont kapni...

Ahogy beléptünk a műhelybe, leengedte a kalapácsot, és kérdőleg nézett rám. Szeme fehérje villogott kormos képéből.

Bemutatkoztam, és mindjárt azt is megmondtam, miért jöttem. Gondoltam, essünk át rajta.

— Megbukott? Latinból megbukott? — kérdezte olyan hangon, hogy kint a falevelek megrezzentek. Nemcsak a falevelek. De Feri keze az enyémet markolászta, és ez a kis izzadt tenyér bátorságot öntött belém. Ékes szavakkal magyaráztam, hogy ez nem baj, sőt a gyerek most megszerezheti az alapot a későbbi latinhoz. Általában olyan ragyogó képet festettem a javító vizsgáról, hogy jó, hogy több diák nem hallotta, mert ők is kedvet kaptak volna egy kis javító vizsgára.

Addig-addig beszéltem, míg az apa láthatólag megenyhült és valamit barátságosan mormogott. A kis Szluka Feri csak ekkor engedte el a kezemet és befutott a házba. Én még egy ideig fejtegettem a javító vizsga előnyeit, aztán elbúcsúztam. Szluka úr megtörölte a kezét bőrkötényébe, és kezet szorított velem. Ettől egy pofont kapni...

Elindultam lefelé. Csupa víz voltam, nemcsak a melegtől. Útközben szilárd elhatározásra jutottam. Lehet, hogy én még megbuktatok valakit latinból, de hogy lópatkoló kovácsmester fia nem lesz közöttük, az szent.

Balázs Sándor

Ördög Mihály nem alszik

Idős Ürdög Mihályból igazán nem lehetett kinézni, hogy hetvenkettedik esztendeje váltogatja a nappalt az éjszakával. Egyenes hátával, konok bikanyakával mintha ott feledkezett volna az ötven tájékán. Nem is volt nyugta a nyugdíjban, beállt a maga jószántából az Aranyköles termelőszövetkezethez éjjeliőrnek. Már jóideje viselte becsülettel a csendes éjszakai hivatalt, amikor zökkent egyet a dolog. Idős Ürdög Mihályt megbántották. Maga az Aranyköles elnöke sértette meg, ha nem is akarattal. Az elnök nagyon fiatal ember volt, még gyakorta felbuzgott benne a vidámság. Egy közgyűlésen csipkedte meg az elnök idős Ürdög Mihályt. Azt mondta, úgy hírlik, a csókák költögetik odakünn minden reggel, oly módon, hogy meghúzgálják a bajuszát.

— Nem tréfa ez, öcsém — vörösödött el Ürdög Mihály —, mert én még egy szemhunyást sem aludtam éccaka, mióta az őrségre adtam a fejem.

Az elnökbe azonban belebújt az ördög:

— Azt bárki mondhatja, Mihály bácsi! Bizonyítsa be!

Nagy volt erre a derültség. De aztán jött az éjszaka, és akkor már nem derült senki. Mihály ugyanis bebizonyította...

Mikor a harang az utolsót kongatta, akkor bizonyította be először, hogy ébren van. Rágyújtott egy nevezetes nótára, amelyik úgy kezdődik, hogy: „Kelj fel, juhász, ne aludjál...”

Azután pedig pontosan minden órában sorra került egy nóta egészen reggeli hat óráig, mikor a repertoár azzal a nevezetes dallal zárult, hogy: „Szól a kakas már, majd megvirrad már...”

Ám, mégis ez volt a kisebbik baj, mert volt még ott nagyobb is. Mihály bácsinak ugyanis olyan komisz fahangja volt, hogy amikor óra végeztével elkezdte a nótáját, valahány csatangoló eb ólálkodott a környéken, az mérgében mind hozzáfogott acsarkodni, vonítani.

Mivel napok múltán se szűnt a különös koncert, az elnök felhívatta Ürdög Mihályt az irodára, s felajánlott neki egy kényelmesebb helyet, ahol télen melegen, nyáron meg hűvösön lehet. Hanem, ha a makacsság egyszer egy öregemberbe belevette magát, nehéz azt onnan kifüstölni.

— Köszönöm alássan, nem kell — húzta ki magát Mihály —, jó nekem ez az éjszakai hivatal, mivel nem vagyok álmos természetű. Csakis akkor köszönök le róla, ha valaki rajtakap, hogy alszom!

Alig várta az elnök, hogy az öreg kitegye a lábát, és már hívatta is Gégény Jani bácsit, a nagytorkút, akinek legnagyobb büszkesége volt, hogy hat liter bor leeresztése után úgy szippantotta ki a lopóval a hetediket, hogy egy csepp nem sok, annyi se pottyant félre belőle. Hát ezt a nagytorkú, borbíró embert rávette az elnök, hogy egy demizson karcos kadarkával némítsa el Ürdög Mihályt egy éjszakára az általános éjjeli nyugalom érdekében.

Nem volt könnyű dolog, mert Ürdög Mihály se az az ember volt, akit egy-két pohár kétvállra fektet. Még a negyedik liter után is szemmel tartotta az időt, és mikor a kerek óra elérkezett, kihúzta magát, s eldalolta vonító kutyakísérettel, hogy: „Kitanyája ezanyárfás, nem hallik be a kurjantás...” Hanem aztán hanyatt esett, mint a villámsújtotta tölgy, és úgy is maradt.

Gégény Jani, a nagytorkú, némi elismeréssel guggolt mellette, egy kis ideig tovább folytatva az őrködést, de aztán felbillent ő is, mivelhogy minden teljesítménynek van határa.

Nem sokáig alhatott. Hatalmas ordítás riasztotta. Fölnézett fektéből, hát uramisten, Ürdög Mihály állt előtte talpon, kissé inogva, és a kutyák vonításától kísérve teli torokból énekelte a hajnali dalt, az utolsót, hogy: „Szól a kakas már, majd megvirrad már...”

Elénekelte elejétől végéig, nem tévesztett sehol sem, aztán visszaroskadt, és aludt tovább, csak az órája pottyant ki a zsebéből. Gégény Jani rápillantott: az óra pontosan hatot mutatott, egy perccel se többet, se kevesebbet...

Fülöp György

Házibuli

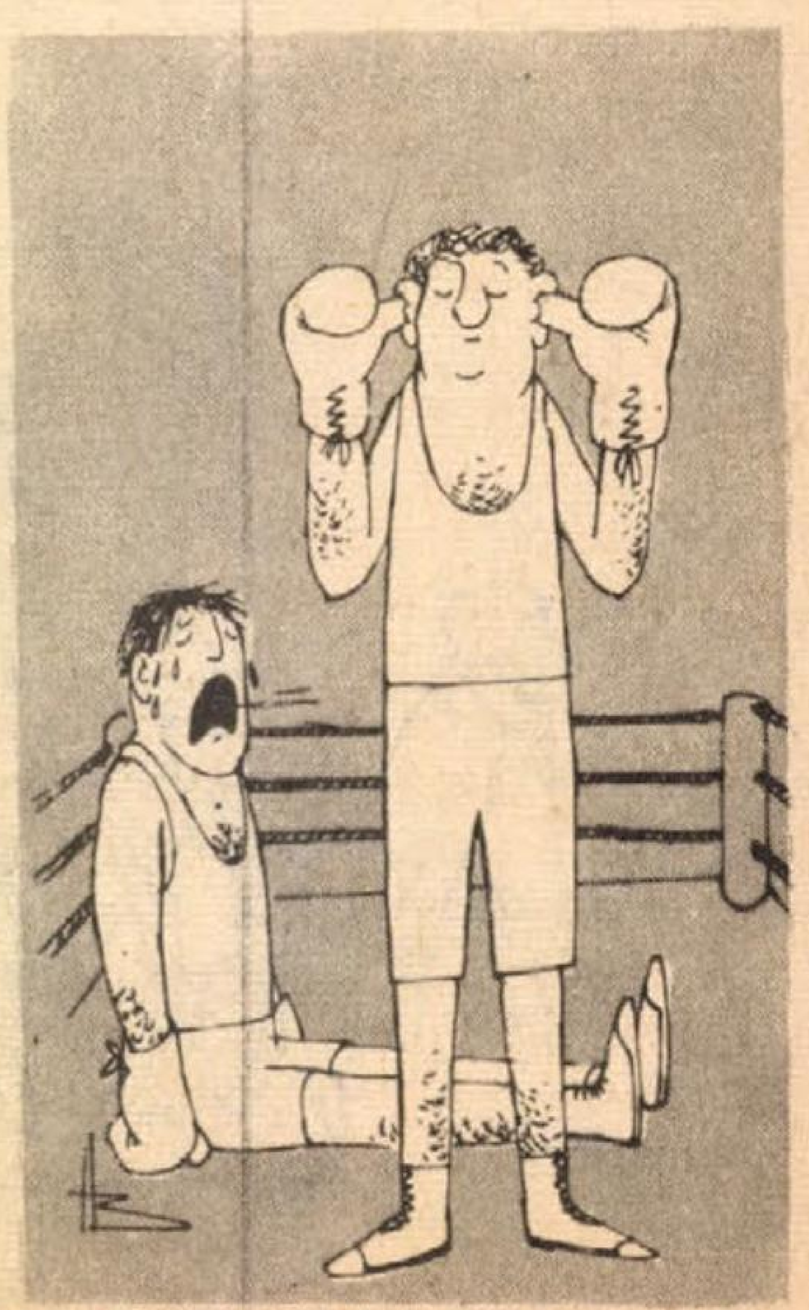

Szegő Gizi rajza

Hangjáték 3 változatban

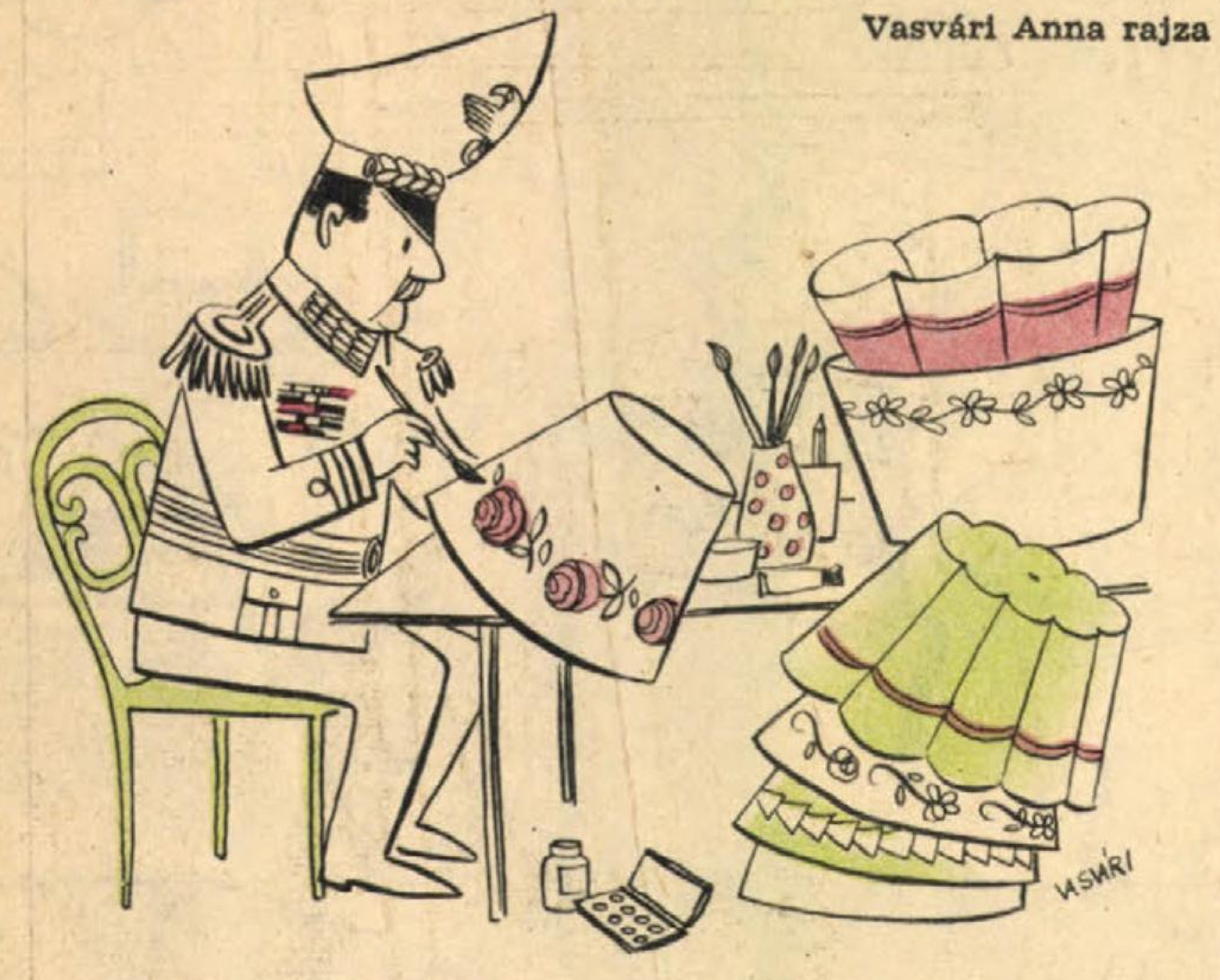

(Henry Büttner rajzai az „Eulenspiegel”-ből)

Leszerelés után

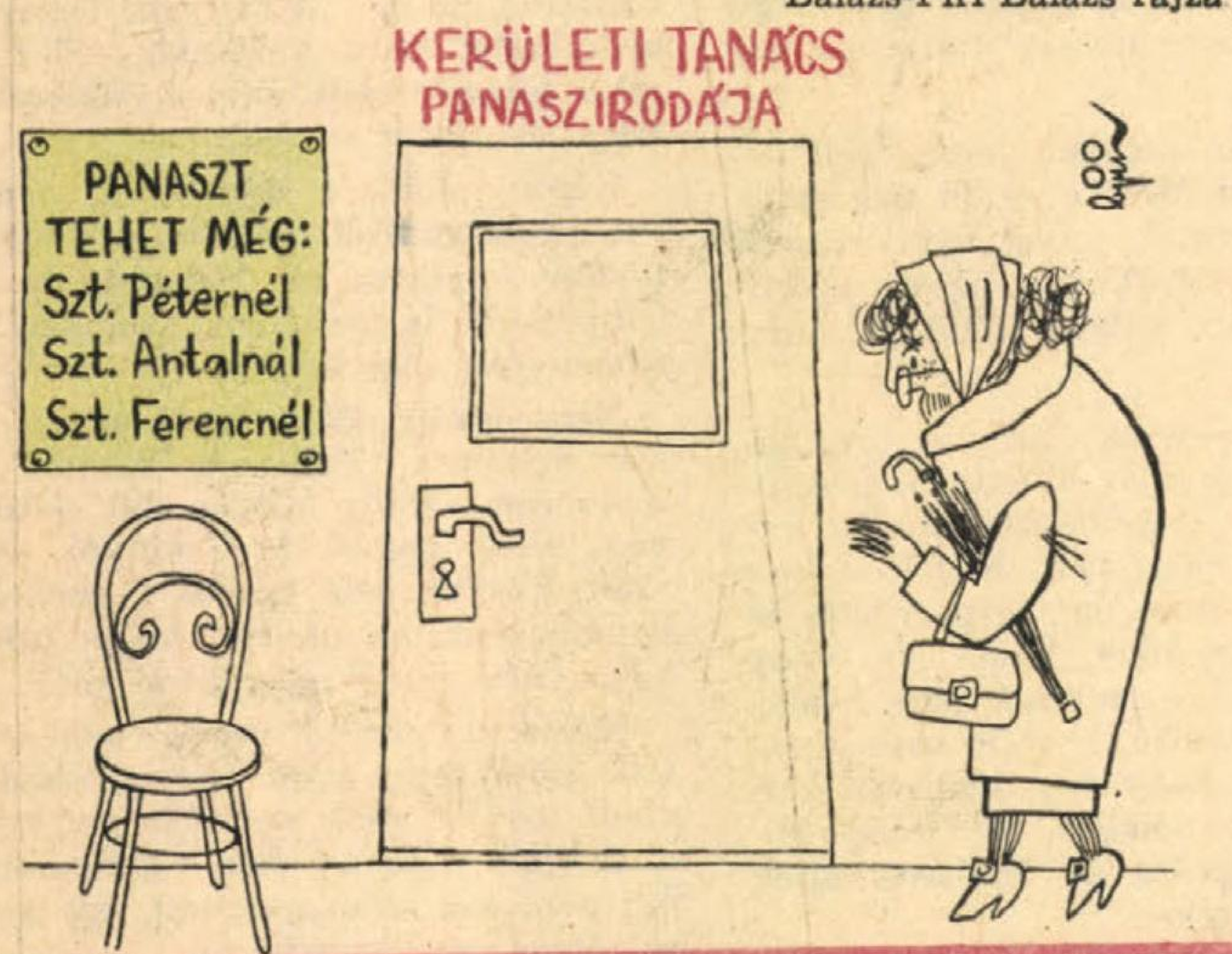
Vasvári Anna rajza

Valamiből élni is kell...

Meghallgatás

Balázs-Piri Balázs rajza

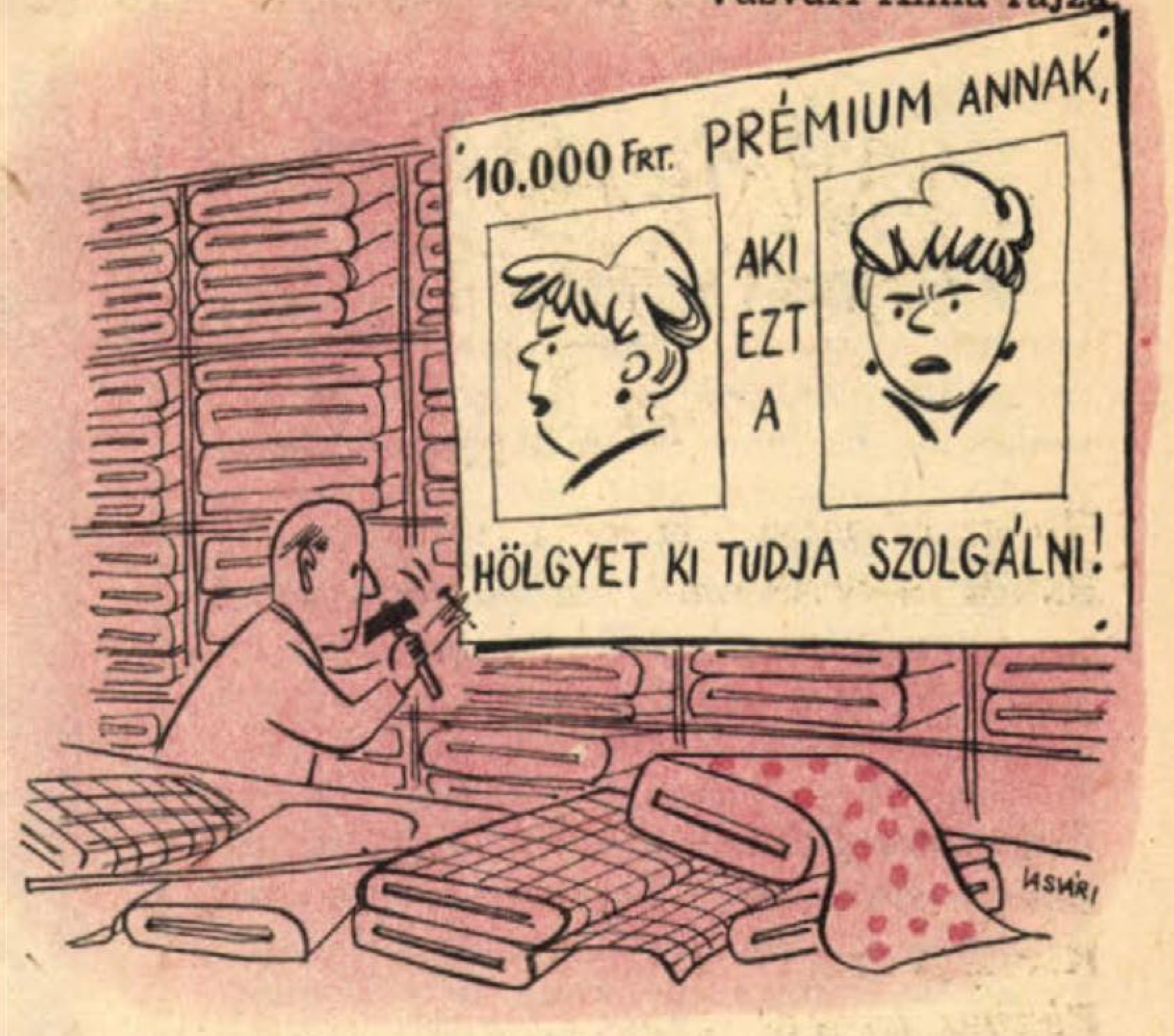
Kitelepítik az Ecseri-piacot

Hegedűs István rajza

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Két tojásból RÁNTOTTA

Hosszú időn át Franciska néni, egy javakorbeli őstermelő látta el családomat friss tojással. A gyümölcsöző kapcsolatnak csupán egy árnyoldala volt; Franciska néni minden tucat friss tojáshoz, két tucat friss bűnügyi szenzációt is mellékelt.

Tőle értesültem a belvárosi helikopteres banditatámadásról, midőn egy bigámista nőimitátor nem kevesebb, mint nyolc millió forintocskával oldott kereket a leesett állú tisztviselők orra előtt.

Ő beszélt a Móricz Zsigmond körtéren garázdálkodó vámpírokról is, akik fényes nappal telefonfülkébe csalták gyanútlan áldozataikat...

A hírhedt kloroformos verklirablást szintén Franciska néni révén ismerem: amikor az elvetemült gazfickók csak öt kiló tarkabab, plusz egy homokóra ellenében szolgáltatták vissza a jogtalanul eltulajdonított kintornát aggódó tulajdonosának, valahol a Nagydiófa utcában.

Az öreg hölgy történetei oly szuggesztívek voltak, hogy ha rántottát ettünk, szinte hallottuk az óbudai családirtó utolsó szavait, s a tükörtojásról pedig egyenesen Hasfelmetsző Lajos ujjlenyomata vigyorgott ránk.

De Franciska néni, ez a maszek Bűnügyi nyilvántartó, nemcsak a hagyományos rablásokkal, gyilkosságokkal foglalkozott elmélyülten, hanem körmönfont modern esetekkel is; pontosan tudta, hol göngyölítettek fel titkos kártyabarlangot, hol lepleztek le leánykereskedelmi mintaboltot, és precíz kimutatást vezetett az arzénes társbérlőkről.

A különféle rémtörténetek szálai úgy futottak össze a kezében, hogy akár kardigánt is köthetett volna belőlük...

A família kriminológiai szükségletei — fájdalom — nem sokáig bírtak lépést tartani a tojás szükségletekkel, s ezért legutóbb pánikszerűen felmondtunk a tisztes matrónának. — Elvégre minden ember szuverén joga, hogy büntetlen előéletű élelmiszereket fogyasszon!

— Krónikus csalánkiütés miatt a orvos szigorú diétát rendelt — mentegetőztem.

De Franciska néni átlátott a szitán, s másnap már az egész ház tudta, hogy a frizsiderünkben miért nem jut hely egyelőre a finom tojásoknak! — Színültig tele van a feldarabolt vidéki rokonokkal...

Dalmáth Ferenc

PELESKÉRŐL JÖTTEM...

— A nótárius dédunokájának naplójából —

Gyönyörködve jártunk a szép fővárosban
Bandi kisöcsémmel, kit magammal hoztam,
egyre csodálkozott: — Ejnye, no de ilyet!
Hát ez a sok ember hová s miért siet?

Egyszerre felkiált: — Ni, hogy pazarolnak!
Ennyi sok pénze van a nagy fővárosnak?
Kivilágítás ez? Talán kendet várják?
Fényes nappal égnek az utcai lámpák!

— Ugyan! — feleltem én egy kissé zavartan —
benn a villanygyárban üzemi zavar van,
előfordult itt-ott, hogy este nem égett,
hát most kipótolják az egyensúly végett!

Délfelé elmentünk jó Julis nénémhez,
új házba költöztek! Hej, de milyen szép ez!
— Hogy tetszik a szobánk? — Egy csöpp cukorfalat! —
szóltam, bár a kilincs a kezemben maradt.

A fűtés központi, de fázott a hátam.
— Micsoda léghuzat van itt a szobában?
— Á! — felelte Julis — semmit sem jelent ez,
fiatal ablakok, nem szoktak kerethez!

— Mingyárt megfőzöm — szólt — a finom ebédet!
Szép nájlon-zacskóban mirelit-csirkét vett.
— Jó szárnyas-leves lesz, aprólékból — mondja,
de csak kacagni kezd, amikor kibontja.

— Milyen csirke volt ez? Van neki öt lába,
de csak veréb-mája, s cinege-zúzája!...
Ám ez nem rontotta el a jóétvágyunk,
merthogy ilyen csirkét falun úgy sem látunk.

Lovászy Márton

Bonni aggodalom

Erdei Sándor rajza

– Csak addig meg ne egyezzenek, amíg felnevellek!

Szíverősítő

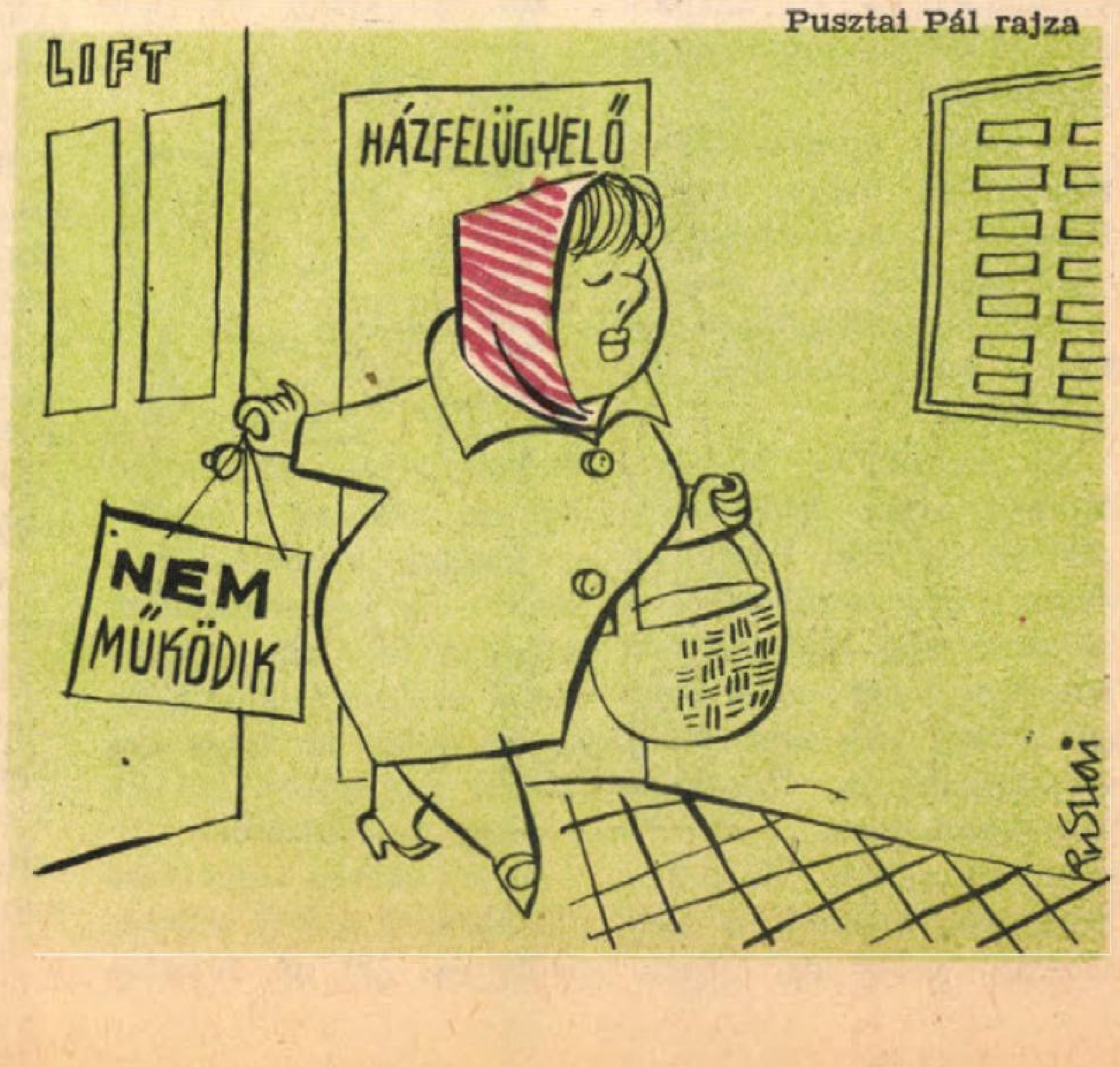
Szűr-Szabó József rajza

– Pista, maga iszik a volánnál?
– Igen, félek a rendőrtől, nincs jogosítványom!

Délelőtti bevásárlás

Pusztai Pál rajza

aprópénz

Az utas és a kalauz közötti kibékíthetetlen ellentét főként akkor figyelhető meg, amikor a kalauz egy forint helyett öt húszfillérest vagy tíz tízfillérest ad vissza, vagy vegyesen. Ilyenkor perzselő indulatok robbannak ki. Mint a konfliktusok iránt érdeklődő ember, feljegyeztem, hogyan válaszol az utas erre a néma inzultusra. Gyűjteményemből néhány szemelvényt adok:

— Kikérem magamnak!

— Én rendes pénzt adtam, nem szemetet.

— Maga pikkel rám, figyelem, amióta felszálltam.

— Miért nem a kalapomba dobja ezt az alamizsnát?

— Az aprópénznek nincs szaga?

— Köszönöm, hogy felváltotta, nem szeretek nagy pénzzel járkálni.

— Mutassa meg a szabályzatban, hogy ezt én köteles vagyok elfogadni!

— Családos ember vagyok, miért csinálja ezt velem?

— Zacskót nem ad hozzá?

— Azt hiszi, velem mindent lehet csinálni, mert sovány és alacsony vagyok?

— Nem kell ennyi pénzt visszaadni, elég, ha egy forintost ad.

— Ez az udvariasság, erre tanítják magukat?

— Mit szólna, ha én is csupa tízfilléressel fizetnék? Amit nem kívánsz magadnak, ne kívánd felebarátodnak!

— Ilyen a mai fiatalság!

— Nem kaphatnám ezt inkább áruban? Adjon egy másik vonaljegyet, az nem foglal el annyi helyet, és nem csörög.

— Nem volna kedves az egyik tízfillérest felváltani?

— Az én emberi méltóságomat nem fogja aprópénzre felváltani!

— Kérem, én bélyeget gyűjtök, nem aprópénzt!

— Ha volna időm, utánaszámolnék!

Mi a megoldás?

Nem tudom.

Helyes lenne, ha a genfi leszerelési konferencia ezzel a kérdéssel is foglalkozna, mert ezek az ellentétek előbb-utóbb nyílt összeütközésben robbanhatnak ki.

Feleki László

ÉPÍTHETI-E MEZTELEN NŐ A KULTÚRFRONTOT?

(Hozzászólás a képzőművészek vitájához)

A kérdésnek ilyen meztelen felvetése is jogos. Hiszen eleven vita tárgyát képezi, van-e helye az aktfestészetnek a mi képzőművészetünkben? Tükrözhet-e aktkép társadalmi valóságot, melyet méltán kérünk számon mindenfajta műalkotásban?

A kérdés megoldásában Kolumbusz tojása rejlik. Bármely aktfestményről egyértelműen, nagy biztonsággal megállapítható a festő mondanivalója és szándéka.

Ha az aktkép ülő nőt ábrázol, a kép aláírása pedig ez: „Fiatal leány az Anna eszpresszóban" — akkor a kép elfogadhatatlan. Nem lehet rendes lány az olyan, aki meztelenül mutatkozik egy forgalmas szórakozóhelyen.

Ha az aktkép fűben heverő nőt ábrázol, a kép aláírása pedig ez: „Szakszervezeti üdülés" — a kép elfogadható. A kép nyilvánvalóan dolgozó nőt ábrázol megérdemelt pihenése közben, bár az üdülőkben nyugágy is áll a beutaltak rendelkezésére.

Ha az aktkép álló nőt

ábrázol, a kép aláírása pedig ez: „Orvosi vizsgálat a körzeti rendelőintézetben" — a kép elfogadhatatlan. A festő súlyosan letért a valóság talajáról, kiagyalt dolog az, hogy egy körzeti rendelőben idő jut a beteg levetkőzésére.

Ha az aktkép zuhanyozó nőt ábrázol, a kép aláírása pedig ez: „H. K. felesége az új fürdőszobában" — a kép pozitív, mert a női vonalak mellett a lakásépítkezés programját is hangsúlyozza.

Ha az aktkép háttal álló fiatalasszonyt ábrázol egy gyár kapujában, úgy a kép konstruktív, mert a nőket a termelés felé fordítja.

Ha az aktkompozíció nők csoportját ábrázolja, fák alatt, és a kép aláírása: „Nimfák az erdőben" — úgy a kép elfogadható. Gondolata bizonyosan arra utal, hogy napjainkban már felszámoltuk a huligánokat, akik azelőtt szívesen és gyakorta riasztgatták a járókelőket.

Ha az aktkép fiatal nőt ábrázol, aktatáskával, a kép aláírása pedig: „Újságírónő" — a kép helyes, mert a sajtónak ma már semmit sem kell takargatnia.

(somogyi)

Eltévedt állatok

Zoológiai körökben nagy izgalmat keltett a Ludas Matyi múlt heti számában megjelent egyik vers. A költemény ugyanis nem kisebb eseményről adott hírt, mint hogy az Antarktiszon fókák és jegesmedvék élnek, holott eddig ezen a fagyos földrészen csak pingvinekről tudtunk.

Ezúton tudatjuk az érdeklődőkkel, hogy a Déli-sarkon továbbra sem hajlandó letelepedni a fóka és a jegesmedve. Még a rím kedvéért sem...

A termelés világából

Az Esti Hírlap szerint az egyik nőifodrász-kombinát megnyitását az késlelteti, hogy nem találtak üzemet, mely elvállalta volna az üzlet berendezésének elkészítését, most *öt vállalat készít egy széket.* Úgy hisszük, hogy egy forgalmasabb kombinátban legalább ötven székre van szükség, így tehát 250 vállalat munkálkodik a székeken. Ha azonban újítást vezetnek be, és egy-egy székre egyszerre két hölgyet ültetnek, akkor 125 vállalat kapacitása is elegendőnek látszik a berendezés elkészítéséhez.

Kire gondol?

A Népszavában olvastuk, hogy *„Egy magyar zeneszerző néhány művét mutatta be a Szovjetunió Állami Zenekara".* Majd felsorolja, hogy nagy sikere volt Kodály: Háry Jánosának, valamint Maros Rudolf, Kókai Rezső és Szabó Ferenc zeneműveinek.

A közlemény megfogalmazása azt sejteti, hogy a négy ismert alkotóművész közül három vagy nem magyar, vagy nem zeneszerző...

Megnyugtató jelentés

A Népszabadság tudósítója, beszámolván a viharos időjárásról, befejezőben megemlíti, hogy hazánkban az orkán és a hófúvás „emberáldozatot nem követelt".

Örülünk, hogy emberéletben nem esett kár. Hazánk jóhírének nem is tett volna jót, ha bejelentjük, hogy emberáldozatot mutattunk be a természet haragvó erőinek lecsillapítására.

Nem világos!

A „mindenttudó" boraxról írt cikkében az Élet és Tudomány felhívja olvasóinak a figyelmét arra, hogy: „...különösen a *teljesítményeket* helyes boraxos vízzel tisztítani..." Ha egyéni teljesítményünket akarjuk tisztítani, a boraxos vizet langyosan, pemzlivel alkalmazzuk, vagy egyszerűen csak áztassuk benne?

Horgász-szerencse

Az Esti Hírlap az *utolsó* dunai vizáról ír. Az óriáshalat a felszabadulás óta többször látták a halászok, de kifogniuk nem sikerült. Ezzel szemben dunai halászok minden évben megfogják a maguk egy-két óriásvizáját. Azok nyilván az — utolsóelőttiek.

Dr. Árgus

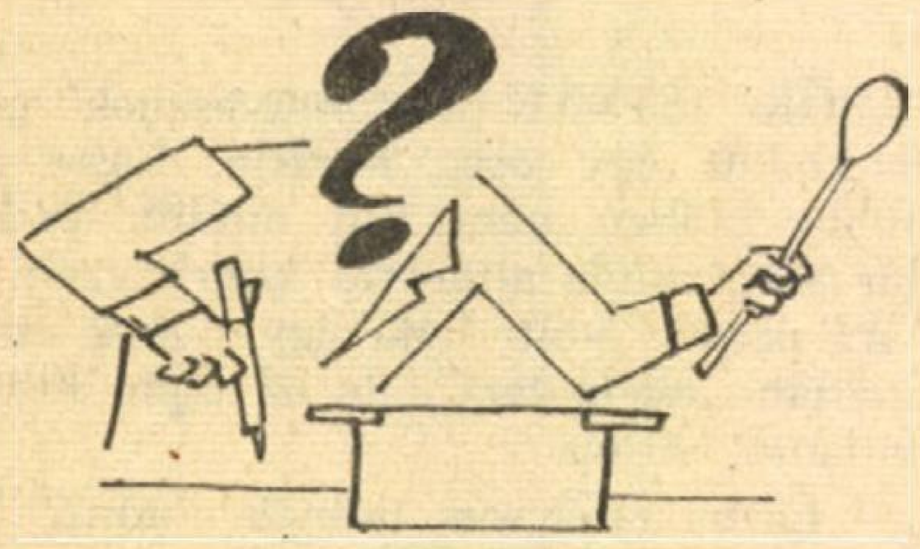
Ilja Ehrenburg és a borscs

Ehrenburgnál voltam Moszkvában. Ő újabb Gauloise-cigarettára gyújtott, én meg egy gyermekkori emlékkel merészkedtem elő:

— Az ön keresztneve magyarul olyan lágyan cseng, hogy a háború alatt egy jobboldali magyar publicista „bolsevista írónőnek" titulálta...

Ilja Grigorjevics nagyot nevetett:

— Ó, ez a franciákkal is előfordult. Ők sem tudták, hogy Illés próféta férfias nevét viselem, s gyakran ők is nőt sejtettek az Ilja név mögött. Egyszer a húszas években, amikor közreadtam Babeufről írt regényemet, az egyik francia lap alaposan megleckéztetett. A cikkíró így szellemeskedett: „Madame Ehrenbourg jobban tenné, ha a francia történelmi regény helyett a szakácskönyv műfajában próbálna szerencsét, s mondjuk, a híres orosz borscs-leves receptjét tenné közzé."

— Válaszolt neki?

— Természetesen! Udvarias levélben megírtam, hogy noha nem Madame vagyok, hanem Monsieur, a borscs receptjét mellékelve megküldöm. Avec plaisir. Örömmel.

— És a lap közölte a levelet?

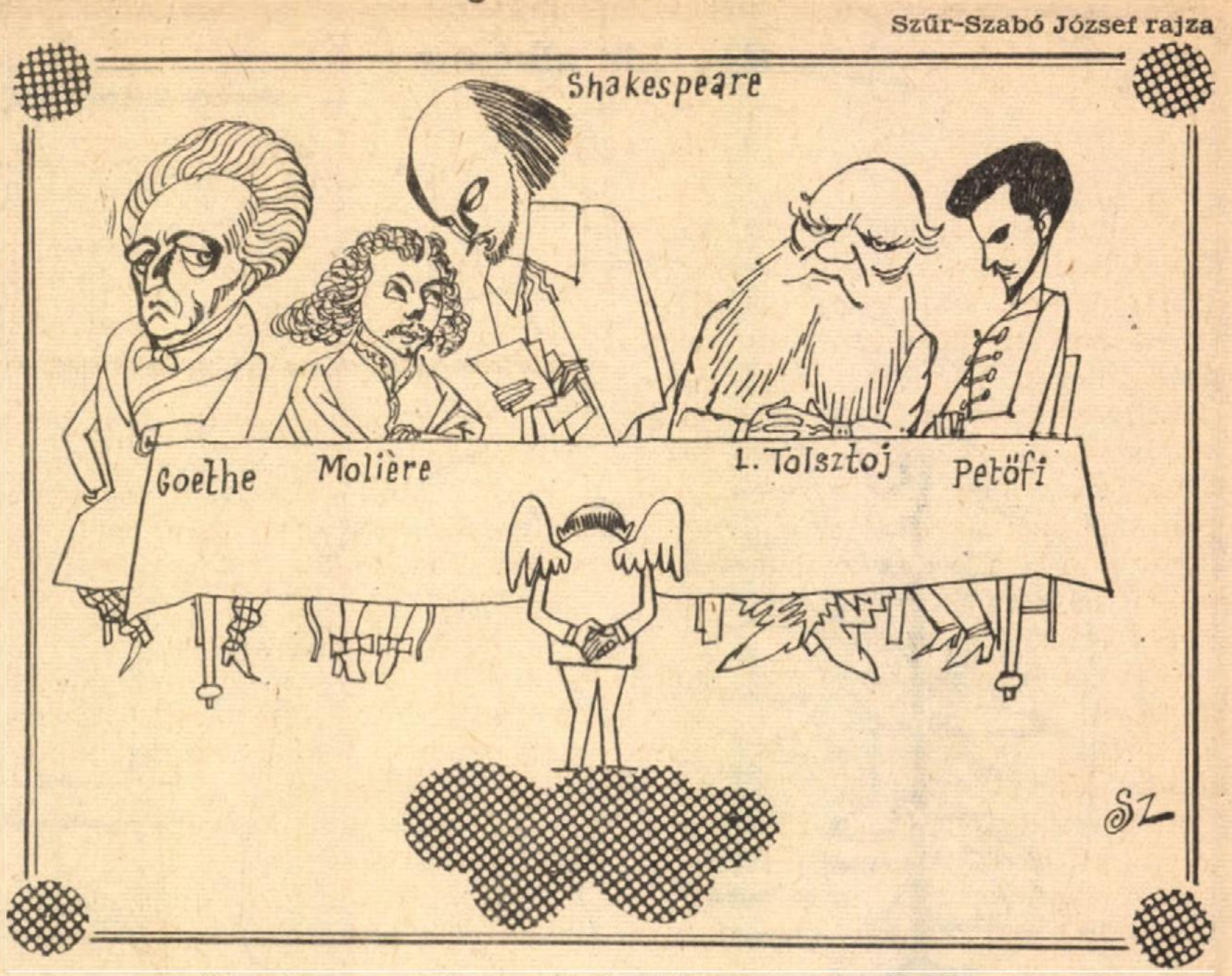
— Azt nem! Viszont a „Mit főzzek?" rovatban lehozták a receptet, s hozzáfűzték: „Monsieur Ehrenbourg orosz író szívességből." Így lettem életemben először és utoljára ínyesmester a francia sajtóban.

...A Gauloise tövig égett. Ehrenburg vidám mosollyal újabb cigarettára gyújtott.

Sugár András

A legfőbb bírák előtt

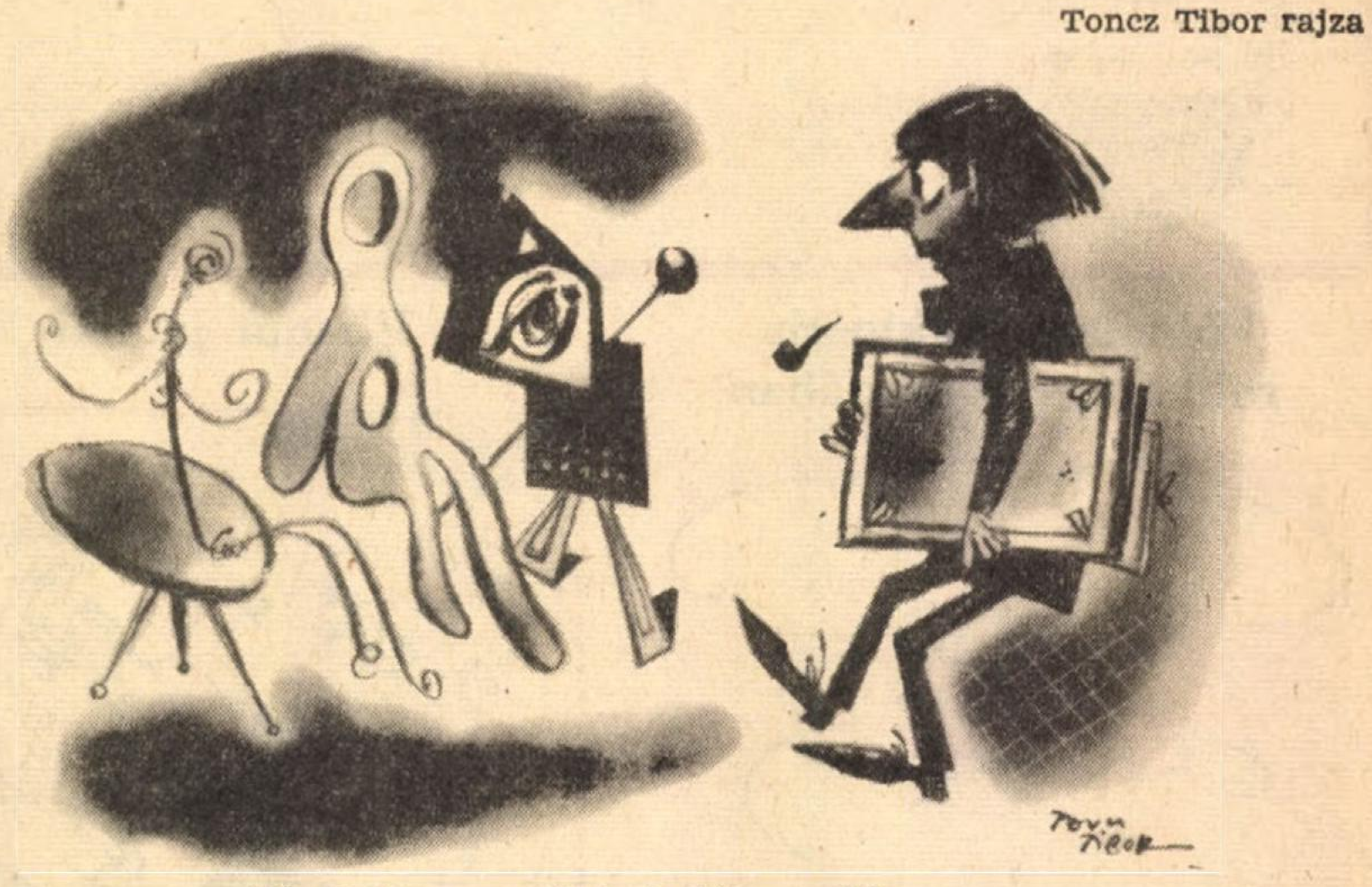
Szűr-Szabó József rajza

– Igaz, hogy rosszakat írt, de legalább nem volt szorgalmas!

Itt a modernizmus

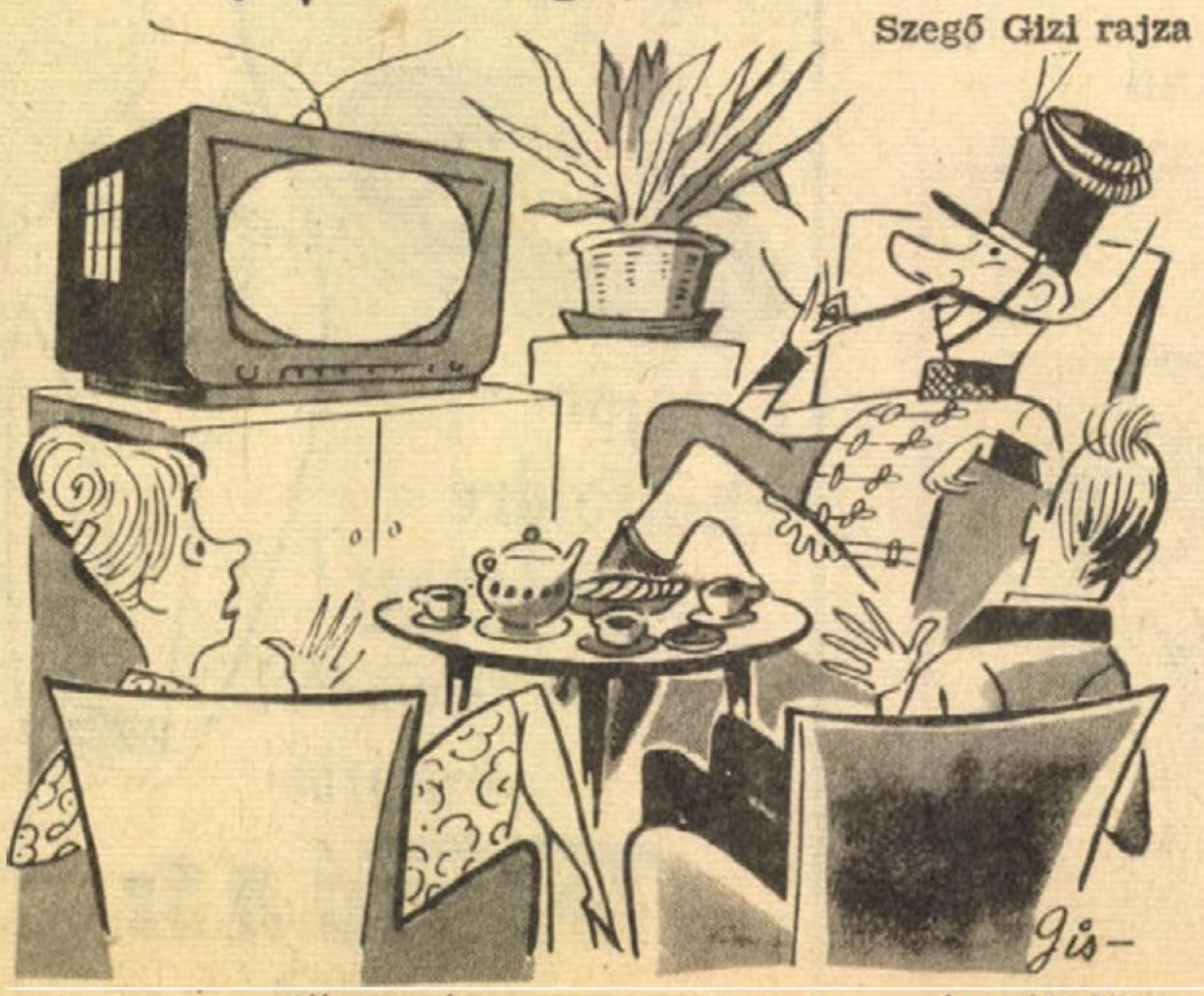
Toncz Tibor rajza

– Mi történt magukkal, kolléga urak?
– Mától kezdve absztraktok vagyunk!

Háry János legújabb meséje

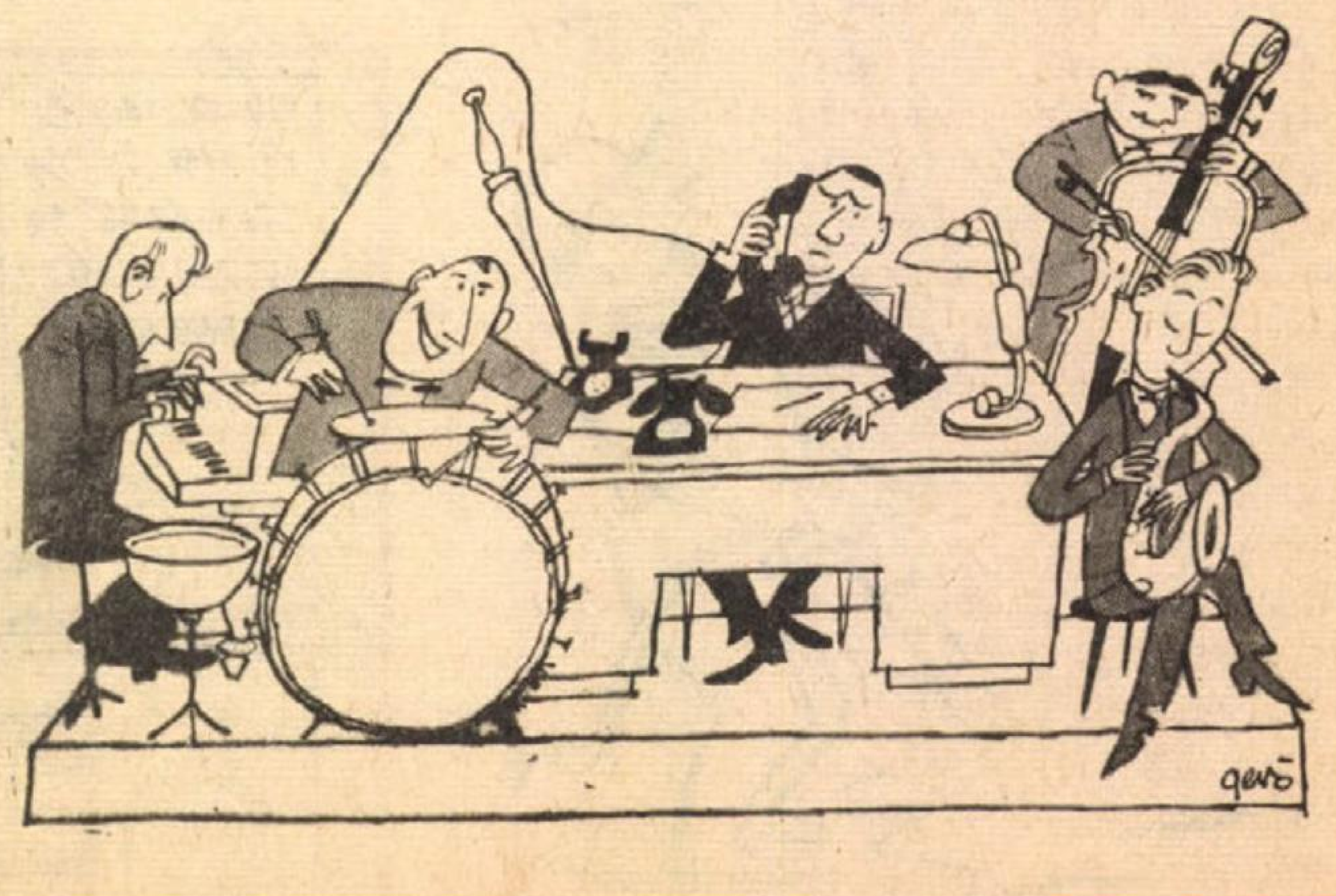
Szegő Gizi rajza

– Ami engem illet, nekem nagyon tetszett a televízió Háry János előadása...

A zenekarvezető

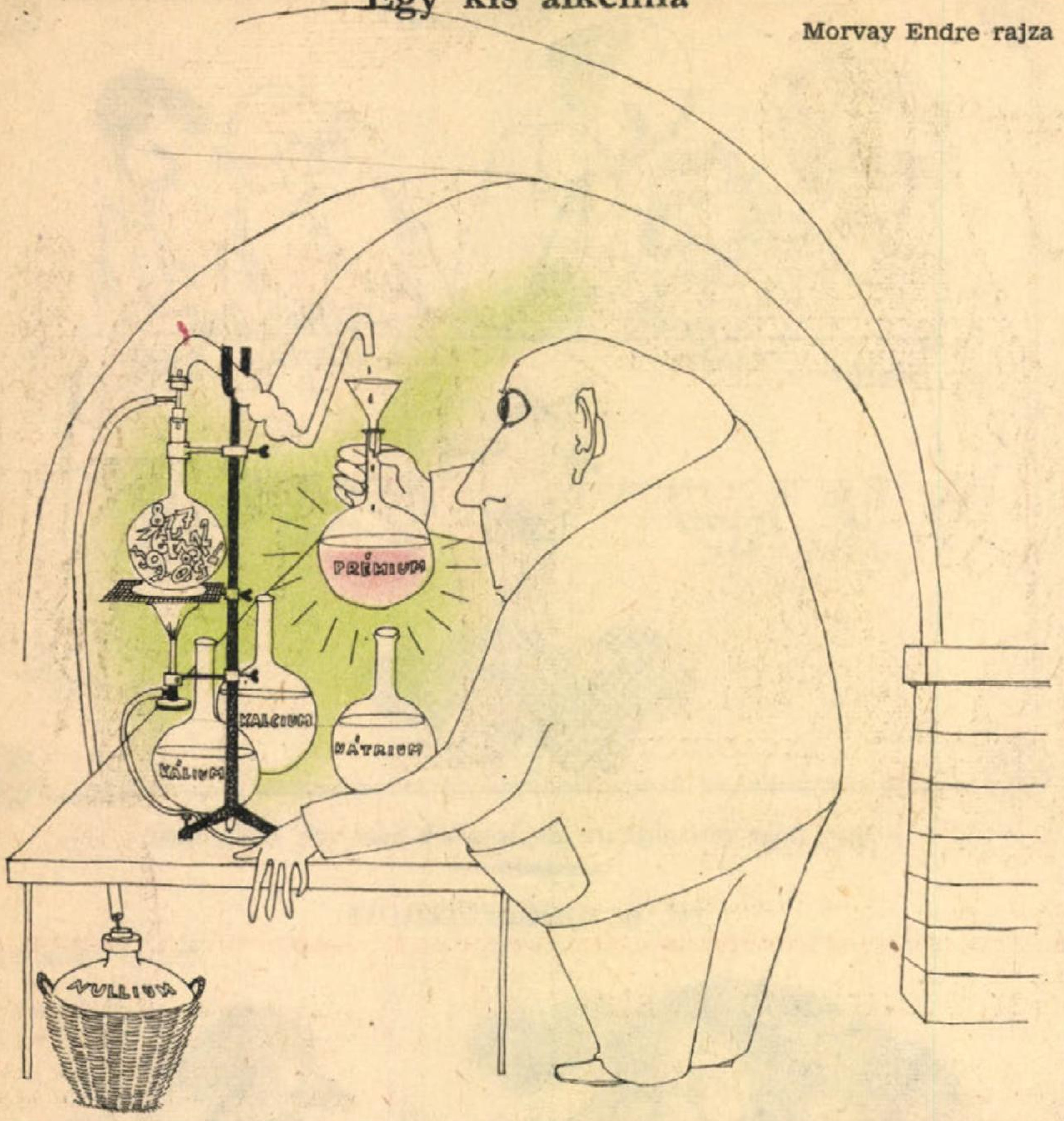
Gerő Sándor rajza

...ahogy a rajzoló elképzeli

Egy kis alkémia

Morvay Endre rajza

Földalatti nukleáris robbantás Nevadában

– Atom!

Ebadta jelenti

– Anyu, meghozták a vizet! . . .

Igazgatónő

A Humor könyvéből

FALUDI GÁBOR, a Vígszínház egyik alapítója, majd később igazgatója, a világválság idején súlyos színházi gondokkal küszködött. A nézőtér esténként teli volt szabadjegyesekkel, a színház hitelezői viszont annál inkább özönlöttek napközben a számlákkal.

– Hogy megy a színháza, direktor úr? – kérdezte Faludítól az utcán egyik ismerőse.

– Tulajdonképp kitűnően megy, csak én épp fordítva szeretném.

– Ugyan! Miért?

– Mert este ingyen jönnek, délelőtt meg pénzért.

CSÓK ISTVÁN festőművésznek panaszkodott egy öreg barátja, hogy az utóbbi időben nem tud aludni, pedig már mindenféle altatóval kísérletezett.

Az öregúr adott neki egy doboz csalhatatlan „csodaszert", de az illető bizalmatlanul kérdezte:

– És ha ettől sem tudnék aludni?

– Akkor három óra múlva újra vegyen be egy szemet.

– És ha még akkor sem tudok aludni?

– Akkor két óra múlva még egyet.

– S föltéve, hogy még akkor sem alszom el? Megint vegyek be két óra múlva?

– Ne. Fölösleges. Akkor csak keljen föl, mert már úgyis reggel lesz.

E heti hirdetésünk

Nemzetközi mérkőzés

Mészáros András rajza

– Nehéz a helyzete, Mr. Mars, az ellenfelének igen jó az erőnléte!

Genfi barátom Pesten

Tegnap este telefonált Kemenesfalvi, aki harminc év óta Genfben él, mint villanyszerelő. Elmondta, hogy egy hétre Budapestre jött látogatóba, és szenzációs dolgokat tud közölni velem. Telefonon csak annyit árult el, hogy ő javította ki a genfi tanácskozóterem csillárját, és elbújt egy szekrényben. Így kihallgatta Lord Home és Rusk magánbeszélgetését.

Megkértem Kemenesfalvit, jöjjön nyolckor vacsorára. Meghívtam néhány kedves ismerősömet is, és így heten ültünk vacsorához. Fekete után genfi barátom kényelmesen hátradőlt a karosszékben, mi vártuk a szenzációt, és ő beszélni kezdett:

— Szóval, amikor Lord Home együtt ült Rusk külügyminiszterrel, az angol így szólt...

Ebben a pillanatban Kőrösiné, feleségem barátnője megkérdezte:

— Bocsánat, hogy félbeszakítom, csak azt szeretném megkérdezni, hogy Lady Home is Genfben volt?

— Ott volt ő is. Láttam a hallban.

— Jaj, és milyen ruha volt rajta?

— Nem értek a női divathoz, de ha jól emlékszem, sötétszürke, arannyal átszőtt ruhát viselt. Ezt megfigyelhettem, mert nem mindennapi ruha volt.

— És milyen volt a hossza?

Barátom mosolygott:

— Nem volt nálam centiméter. Mintha három-négy centivel térd alatt lett volna.

Kőrösiné diadalmasan fordult feleségemhez:

— Na látod! Szóval hat centivel a térd alatt már hosszú.

Barátom ez után az intermezzo után folytatta megkezdett beszámolóját:

— Lord Home így szólt: „Most egyedül vagyunk, és megmondhatom, hogy...”

Most Kovácsi szólalt meg:

— Nagyon kérem, ne haragudjon, de félek, hogy elfelejtem, amit kérdezni szeretnék. Mit érdemes hozni Genfből? Ugyanis lehet, hogy jövőre Svájcba megyek, és jó tudni, hogy mire költsem, ami megmarad a napidíjamból.

Kemenesfalvi egy pillanatig gondolkozott:

— A nylon esőkabát ott nagyon olcsó.

— Köszönöm, és bocsánat.

— Hol is hagytam abba? Ja igen, Lord Home örült, hogy egyedül vannak. Erre Rusk megkérdezte: „Valóban egyedül vagyunk?” Képzelhetik, hogy mit éreztem. Jól nézek ki — gondoltam —, ha ezek kinyitják a szekrényt. De csak az erkélyajtót nyitották ki, és megállapították, hogy ott nincs senki. Ezután...

Ezután Felleginé a hajdivat iránt érdeklődött, Havasi pedig megkérdezte, hogy vannak-e lóversenyek Genfben?

Kőrösiné tudni akarta, hogy mit vett fel Rusk felesége, Kovácsi pedig az iránt faggatta vendégemet, hogy milyen a bőrdíszműipar Svájcban, mert fáj a foga egy szép aktatáskára is.

Két és fél órával később, amikor éppen megint Kőrösiné volt soron, elbóbiskoltam. Később riadtan ébredtem fel. A szoba üres volt, de feleségem a következő pillanatban belépett.

— Most kísértem ki a vendégeket. Nagyon kedves a barátod. Holnap újra eljön. Ennek nagyon örülök, mert elfelejtettem tőle megkérdezni, hogy a svájci nők most milyen színű szájrúzst használnak.

Palásti László

Kongói pillanatkép

Erdei Sándor rajza

– Te mennyit szoktál kapni tőle?

Szabály az szabály!

Módfelett tisztelem a törvényeket, a rendelkezéseket igyekszem betűszerint betartani. Az úttesten, még zöld lámpánál is, vonakodva megyek át, adómat az első felszólításra hanyatt-homlok befizetem, távirati utalványon, egyszóval a becsületes honpolgár nyugalmával szeretek nyugovóra térni.

Éppen ezért rezzentem össze, amikor kedvenc menyasszonyom, Mucuska, aki King Cole legújabb lemezeinek meghallgatására látogatott el hozzám, vidám arccal jött ki a fürdőszobából.

– Jé, melegvíz van, megfürdök! – és már nyúlt is pulóvere után, hogy levegye.

Ijedten fogtam le a karját. Szó nélkül az íróasztalhoz vezettem, ahol előnyös szemszögben, ott hevert egy értesítés, amelyet éppen a napokban kaptam a termálvízszolgáltatással kapcsolatos rendelet megjelenéséről. Némán mutattam a Fővárosi Tanács egyik rendeletének II. §, negyedik bekezdésére.

„A távfűtési energiával előállított, valamint a termál- és hulladékmelegvizet csak a lakásba bejelentett személy használhatja, be nem jelentett személy csak külön engedéllyel veheti igénybe a szolgáltatást."

– Na és? – vonta meg nemesívelésű vállait Mucuska, – ki tudja, hogy én itt megfürdök?

– És a törvény? – emeltem feddőn a magasba az ujjamat.

– Mit képzelsz, csak úgy ukmukfuk hozták ezt a rendeletet?

Mucuska mondott valami előnytelen hasonlatot rám, de én felkiáltottam:

– Várj, semmi nincs veszve! Engedéllyel megfürödhetsz, az is benne van a rendeletben. Ha a házfelügyelő aláírja a kérelmet, és a lakóbizottsági elnök ellátja bélyegzőjével, meg vagyunk mentve! Ez is benne van a rendeletben.

Mucuska megint mondott valami nem túlfontos dolgot, de én már nem figyeltem rá, rohantam le a házfelügyelőhöz.

Megtanácskoztuk a dolgot, és felmentünk a lakóbizottsági elnökhöz.

Éppen fürdött. Megvártuk, míg megtörülközik, bolyhos köpenyt ölt, majd neki is előadtam a dolgot. Ráncolta a homlokát.

– Bonyolult az ügy. A rendelet azt írja elő, csupán közeli hozzátartozó esetében írhatunk kérvényt. A szóbanforgó hölgy meg ugyebár...

Ravaszul közbevágtam.

– És mi történik akkor, ha én ma nem fürdök és helyettem fürdik meg a hölgy? A népgazdaságot kár nem éri...

-- Nono, – mondta a lakóbizottság feje. – Nem mindegy az. Mindenesetre megpróbálok érintkezésbe lépni az illetékesekkel.

Telefonhoz ment, de a hivatalban már senkit sem talált. Tehetetlenül tárta szét karjait. A házfelügyelő ugyanígy vonogatta a vállát.

Most ez a helyzet:

Mucuska ruhátlanul áll a fürdőszobában, és a keresztett víz egyre hűl...

Tardos Péter

Elemi probléma

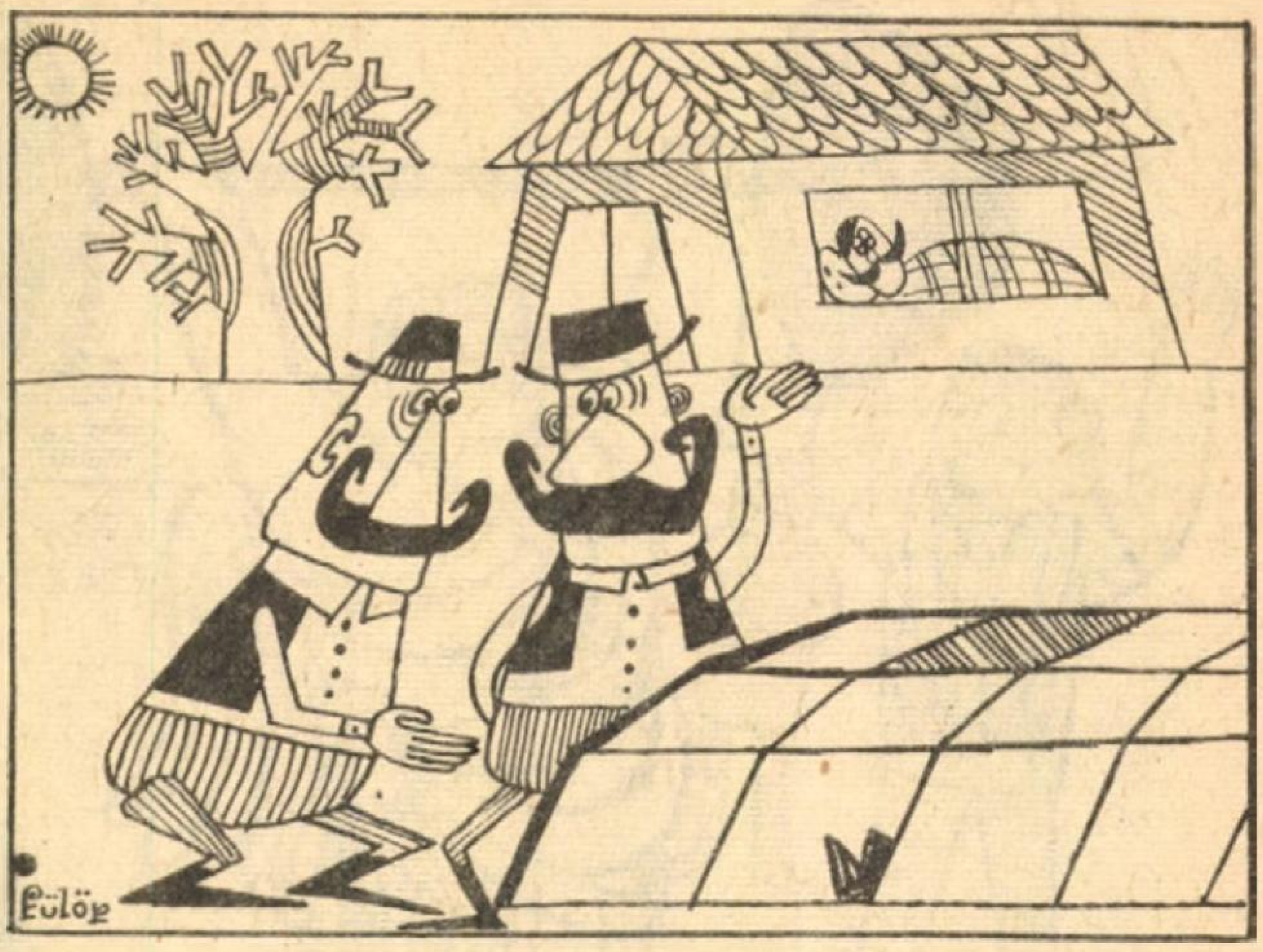
Óvodánk részére a közeli Klauzál tér II. szám alatt levő háztartási boltban szoktuk beszerezni a szükséges tisztítószereket. Erre azonban az idén már nincs módunk, más, távoli boltokba kell kutyagolnunk.

Nem, nem alakították át a Klauzál téri háztartási boltot önkiszolgáló fodrászüzemmé, leltár miatt sincsen zárva. Más elemi csapás sújtott bennünket: még most, márciusban is a tavalyi, 1961-es jelzésű bélyegzőjüket használják a számlákra, s ezt ceruzával javítják át 1962-esre. Javított számlát azonban a Tanács nem fogad el tőlünk. Reméljük, hogy a Klauzál téri háztartási bolt megoldja ezt az elemi problémát, és csináltat egy 1962-es jelzésű bélyegzőt.

De lehetőleg ne 1963-ra...

Dr. Gárdos Györgyné
óvónő

Ebből nem lesz munkaegység

– Vajon miért nem bújik ki a palánta a melegágyból?
– Mert a kertész sem bújik ki a meleg ágyból...

Kísértetjárás illeték ügyben

A Pestmegyei Illetékkiszabási Hivatal 1959. február 11-én 1200 forint illetéktartozást rótt ki rám. Ezt az összeget én másnap a 101,859. sz. csekkszámlán befizettem.

1961. március 16-án a Cegléd Városi Tanács VB pénzügyi osztálya felszólított, hogy 1200 forintos illetéktartozásomat fizessem ki. Újrafizetés helyett bemutattam nekik a befizetési elismervényt, s ezzel az ügy lezárult. Sajnos, csak látszólag zárult le, mert 1961. május 17-én a fenti tanács fizetésletiltási rendelvényt küldött a munkahelyemre az 1200 forintos illetéktartozás miatt. Mivel én a befizetés megtörténtét ismételten igazoltam, május 27-én a letiltást feloldották. Ezek után már én is azt gondoltam, hogy az illeték-ügy végérvényesen lezárul. Nem zárult le! Sőt, bonyolódott.

1961. szeptember 21-én ugyancsak a Ceglédi Tanács ismét felszólított, hogy az 1200 forintos illetéktartozásomat rendezzem, mert ellenkező esetben zálogolást rendelnek el. Mit volt mit tennem, tovább bizonygattam. 1961. október 27-én levélben kértem a Pestmegyei Illetékkiszabási és Vállalati Adóhivatalt, hogy az Szk. 2283/956. szám alatt nyilvántartott 1200 forintos illetéktartozásomat töröljék, mert én ezt az összeget még 1959. február 12-én befizettem. A Pestmegyei Illetékkiszabási Hivatal 1961. december 13-án *jogos kérésemnek helyt adott.* Erről értesítette a Cegléd Városi Tanács VB pénzügyi osztályát, valamint az illetékcsoport könyvelőségét.

Ezek után már erősen bíztam abban, hogy ügyem lezárul, de ismételten tévedtem. 1962. február 21-én ugyanis a Ceglédi Városi Tanács VB pénzügyi osztálya ismét felszólított, hogy az 1200 forintos illetéktartozásomat

és annak 1959. II. 11-től számított havi 1%-os késedelmi kamatát haladéktalanul fizessem be.

Mindebből könnyen megállapítható, hogy az én három év óta húzódó illeték-ügyem olyan mélyen belegabalyodott a bürokrácia dzsungeljébe, hogy egyedül nem vagyok képes onnan kirángatni. Segítséget kérek!...

Zsámbéki József
Cegléd,
III., Vitéz u. 1/a.

*

(Az ügyet ezennel átadjuk a Ceglédi Városi Tanács pénzügyi osztályának!)

Tavasz

– Végre hosszabbak a nappalok, tovább értekezhetünk!

Ki a kicsit nem becsüli...

Február 28-án Bajáról Kiskunhalasra utaztam. Amikor megváltottam a jegyet, kellemetlen incidensem támadt a pénztárosnővel. 20 forint 20 fillérbe került a jegy, letettem tehát eléje egy húszforintost, s mivel nem volt más aprópénzem, négy darab ötfillérest.

A pénztárosnő visszavágta az ötfilléreseket, mondván, hogy ő az ilyeneket el szokta dobni.

Ez úton hívom fel a MÁV figyelmét arra a bölcs mondásra, hogy az a vállalat, amely a kicsit nem becsüli, a nagyot sem érdemli...

Mellesleg a négy darab ötfillérest én ugyanannál a vasúti pénztárnál kaptam előző nap...

Galambos Márk
Baja

Ne csak kritizáljunk!

Bevallom, hogy az első pillanatban meghökkentem, amikor elolvastam egyik napilapunk levelezési rovatában egy férj levelét. Ez a derék ember a nyilvánosság előtt mondott köszönetet az egyik fővárosi kórház orvosainak azért, mert meggyógyították beteg feleségét. Ezek után a legkevésbé sem csodálkoztam már, amikor egy másik újságban megdicsérték a házkezelőséget, amiért a beázott tetőt megjavíttatta. Elhatároztam, hogy ezentúl én sem bírálgatok, hanem kizárólag csak dicsérek. Mindjárt bevezetőnek megkérdeztem néhány ismerősömet, tudnának-e idevágó adatokkal szolgálni. A válaszokat itt ismertetem.

Gócz Ambrus
nyug. levélkézbesítő:

— Március 13-án történt, sohase fogom ezt a napot elfelejteni. Betértem a Tuskó utca 7-ben levő trafikba, amelyet özv. Metternich Antalné kezel. Egy skatulya gyufát kértem. A tisztes matróna minden habozás és késedelem nélkül elém tette a gyufát. Hangsúlyozom: nem vizespoharat és nem törökmézet, hanem gyufát. Sőt, amikor egyforintossal fizettem, 60 fillért vissza is adott. Merthogy én 40 filléres gyufát kértem. Hát ilyen is van. Azóta emelt fővel járok a világban, mert visszanyertem az emberekbe vetett hitemet.

Rubin Amadé
műanyagbeszerző:

— Készruhát akartam vásárolni a Corvin Áruházban. De nem tudtam, hogy hol árusítják a konfekciót. Tanácstalanul ődöngtem a hatalmas áruház termeiben. Már-már elfogott a végső kétségbeesés, amikor mentő ötletem támadt. Megkérdeztem a földszinten levő eligazítóban, hol kaphatnék egy öltönyt. Az információs alkalmazott kertelés nélkül felvilágosított, hogy az első emeleti férfiruha-osztályon. És valóban, az első emeleten meg is találtam azt, amit kerestem. Kell ehhez kommentár?

Stoffián Döme
kefekötő:

— Munka után esténként a 7713-as Italboltban szoktam szórakozni. De nagyon hamar berúgok, ilyenkor azután randalírozok. Szerencsére azonban az italbolt derék csaposai azonnyomban kirúgnak, mihelyt garázda kezdek lenni. Ennek köszönhetem, hogy még egyszer se gyűlt meg a bajom a hatóságokkal. Ajánlom ezt a kocsmát mindenkinek, aki kedveli az italt és óvakodik a közbotránytól. Csak azt nem értem, miért nem terjesztik fel az ilyen kötelességtudó csaposokat nívódíjra?...

Heves Ferenc

VÁSÁRI VICCEK LIPCSÉBŐL

Schwott Lajos rajza

A 26 órás út után a határőrség nem ismert ránk...

A vásár kedvence lett volna!

Városnézés Lipcsében...

Edzőtáborban

Balázs-Piri Balázs rajza

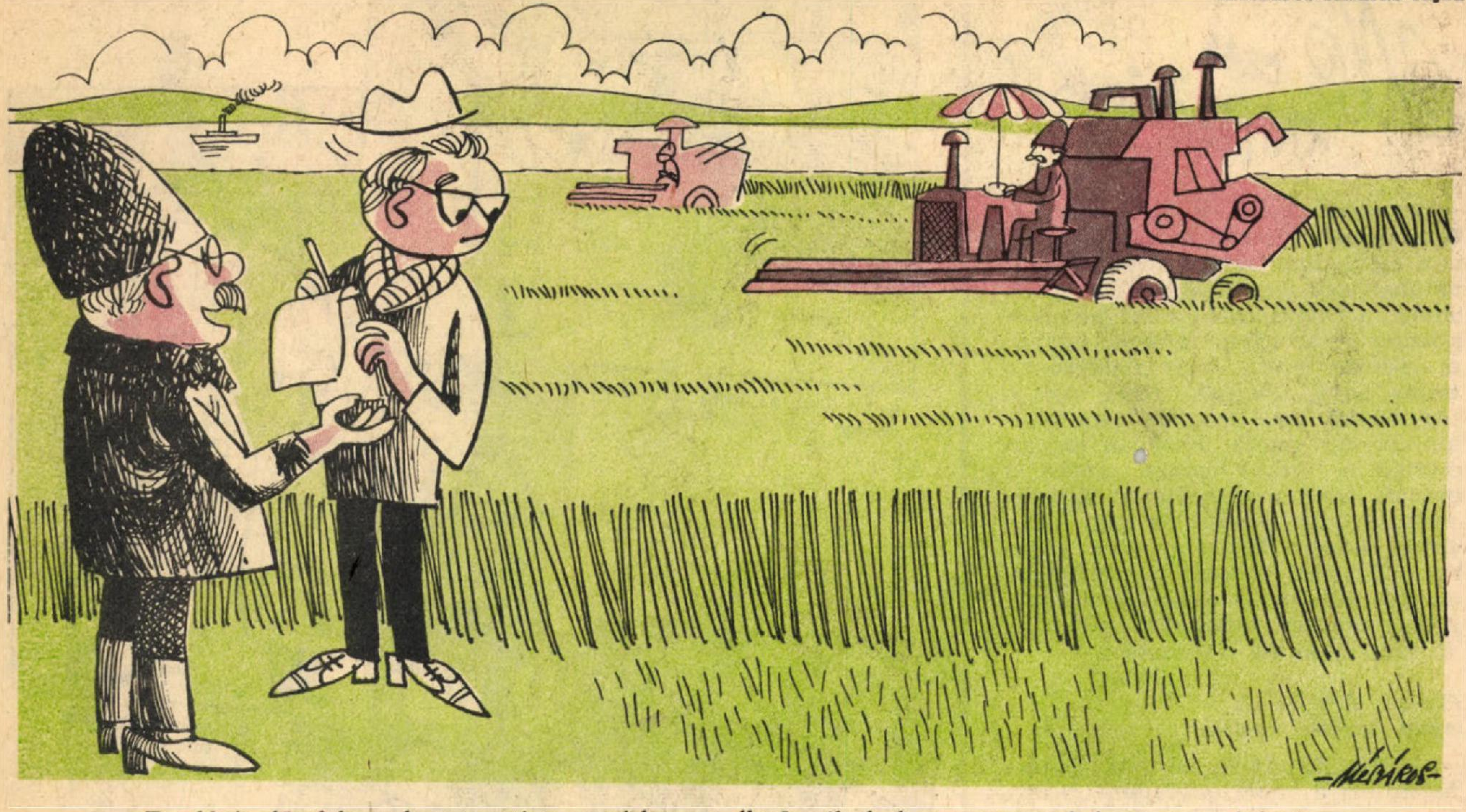
Reklám

Szegő Gizi rajza

Előrelátó balatonkörnyéki tsz-elnök

Mészáros András rajza

– Egy kicsit előredolgozunk, mert nyáron annyi lesz az ellenőr nálunk, hogy nem jutunk hozzá a munkához!

Gyanakvó természet

Az asszony szipogva mesélte:

— Tetszik tudni, kissé gyanakvó természetű vagyok, ezért a Pista közeledését is bizalmatlanul fogadtam... A vonaton ismerkedtünk meg. Bemutatkozott, elmondta, hogy tervező mérnök és éppen Kairóba utazik hidat építeni.

— Ez a kairói vonaton történt?

— Nem. A kunszentmártonin. De azt mondta, Kairó is arra van. Én azonban eleinte nem bíztam benne, mert hallottam, hogy mostanában sok a házasságszédelgő. Gondoltam levizsgáztatom, csakugyan mérnök-e. E célból hirtelen megkérdeztem, mennyi kétszer kettő.

— És mit mondott?

— Azt mondta, hogy öt. Ez tehát rendben lett volna. Az egyik állomáson hirtelen felugrott, és a bőröndömmel villámgyorsan eltűnt. Az ablakból láttam, amint a kijárat felé rohan, erre kiáltozni kezdtem. Nagy tumultus lett, és Pista nagyon csodálkozott, mert — mint mondta — azt hitte leszállok, és segíteni akart a csomagcipelésben. Egy kicsit meg is sértődött.

— És mi történt azután?

— Tovább utaztunk. Pusztatenyőnél szerelmet vallott.

— És maga hitt neki?

— Eleinte nem, mert, mint mondom, gyanakvó a természetem, de azután egy apró jelből megéreztem, hogy igazán szeret. Abból, hogy azt mondta, adjak neki valami kis emléket magamról. Felajánlottam, hogy levágok egy fürtöt a hajamból, de ő azt mondta, kár volna érte, inkább adjam oda az 50 ezer forintos takarékkönyvemet. Erre minden gyanúm elpárolgott.

— Látja, ezt megértem. De maga is megszerette őt?

— Igen. Különösen azért, mert olyan volt, mint egy nagy gyerek. Dévaj, pajkos, játékos. Mindenáron azt akarta, hogy játsszunk valamit. Én barkochbát akartam, ő csem csem gyűrűt. Szerencsére éppen nálam volt a másfélkarátos brillem, azzal játszottunk. Egyszerre a gyűrűt felhúzta az ujjára, és kijelentette, hogy ezennel el vagyok jegyezve.

— És ezt nem találta furcsának?

— Ugyan kérem, hiszen nem volt rá okom. Egy idegen nő is beszólt a folyosóról neki, hogy Géza, mi lesz a tartásdíjjal. De Pista megmagyarázta, milyen buta ez a nő, hiszen ő nem Géza, hanem Pista. Tehát ez is stimmelt.

— És a végén persze faképnél hagyta magát?

— Dehogy. Megsimogatott, és azt ajánlotta, hogy most egy kicsit hunyjuk be a szemünket és álmodozzunk a jövőnkről. Majd ő szól, ha szabad a gazda. Gyönyörű volt! Azután egyszerre jött a kalauz, és rám kiabált, hogy szálljak már le, mert kitolják a szerelvényt a tárolóra.

— Persze, akkor már tudta, hányadán áll?

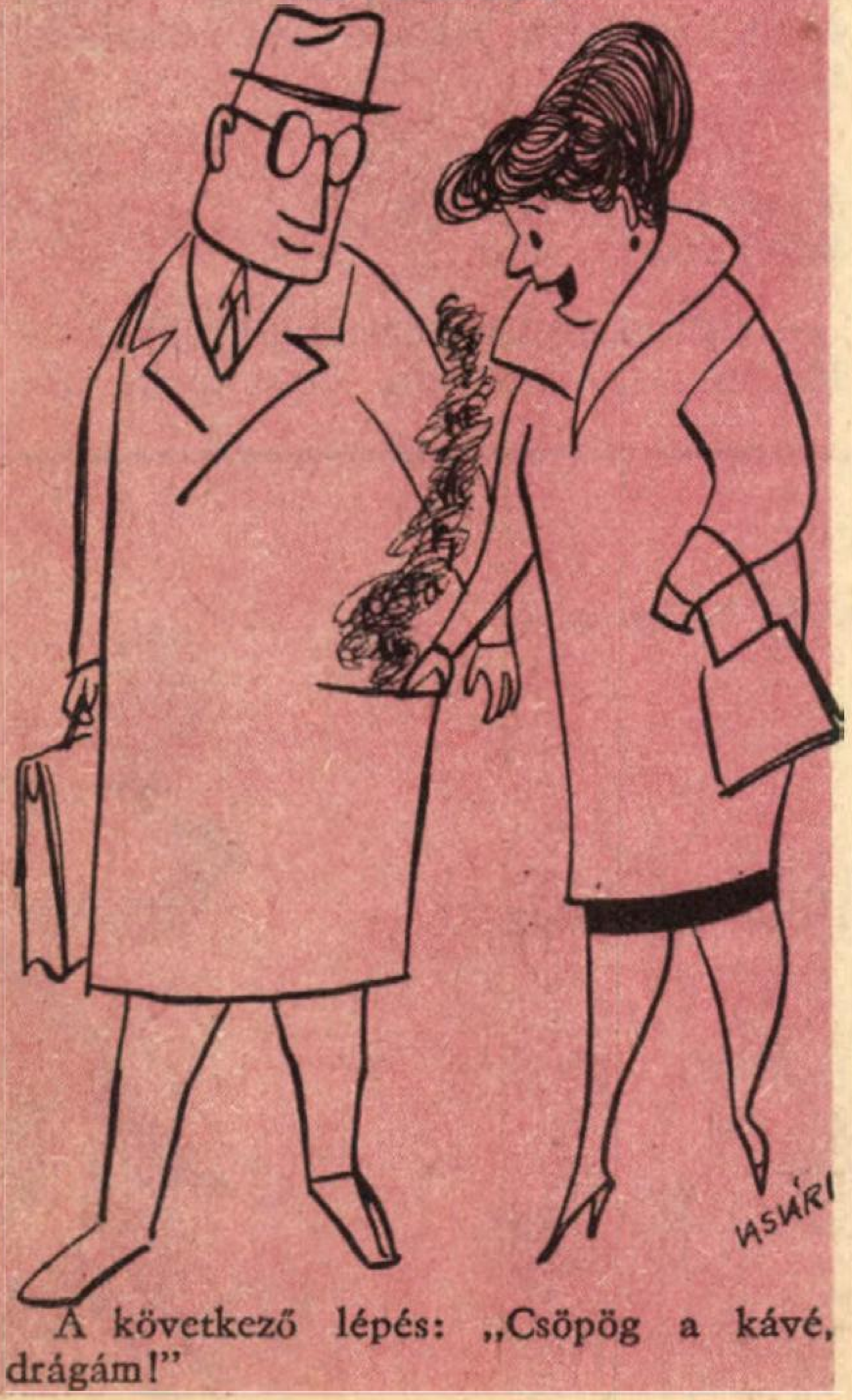
— Hogy tudhattam volna? Hiszen láttam, hogy a Pista elvitte a kézitáskámat, tehát, gondoltam, még jelentkeznie kell, amikor visszahozza.

Az asszony pityergett:

— Hittem neki, mert meg tudott érteni. Azt mondta, nem annyira a szépségemért, mint az okosságomért szeret.

Novobáczky Sándor

Itt a zsebben hordozható kávédaráló

A következő lépés: „Csöpög a kávé, drágám!"

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.1365 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.